

ከእምነት ወደ እምነት

ትርጉም - ዘካርያስ ጥላሁን
እርትዓት - ጳውሎስ ፈቃዱ

ፊደል አሳታሚ
አዲስ አበባ 2008 ዓ/ም

"From Faith to Faith"

ከተሰኘው የዋቸማን ኒ መጽሐፍ የተተረጎመ።

ጥቅምት ፳፻፳ ዓ.ም የመጀመሪያ እትም

ተርጓሚ፡- ዘካርያስ ጥላሁን

zekarias.tilahun@gmail.com

ይህንን መጽሐፍ በከፊልም ይሁን በሙሉ በማንኛውም ዐይነት መንገድ ለማባዛት በቅድሚያ ከተርጓሚው ፈቃድ ማግኘት ያለፈልጋል።

Copyright© 2015 Zekarias Tilahun

በዚህ መጽሐፍ ከሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ቀኃሥ የሚለው ነባሩን ትርጉም (1954 ዓ.ም) ሲያመለከት፤ የቀሩት ጥቅሶች በሙሉ ከአዲሱ መደበኛ ትርጉም የተወሰዱ ናቸው።

የሽፋን ቅንብር፡ ዳዊት አቤል (Devazil)

091 111 72 87

ራዕይ አሳታሚ

የፖ.ሳ.ቁ 2332

አዲስ አበባ

ለአባቴ ለጥላሁን ከፋቶ

እና

ለእናቴ ለኤልሳቤጥ ኤርገኖ

ማውጫ

መቅደም

፩ - እውነት ነጻ ያወጣችኋል

፪ - የሁለተኛነት መርሕ

፫ - ግዝረት

፬ - የእግዚአብሔር ፈቃድ እና የሰው ፈቃደኝነት

፭ - ደም እና እምልኮ

፮ - የእግዚአብሔር ዘር

፯ - የጫና ጎይል

፰ - የተሸነፈ ጻድቅ ሰው

፱ - ቅኝተ ሄኖክ

5

7

16

28

39

48

54

62

85

102

መቅደም

ሐዋርያው ጳውሎስ “ጻድቅ በእምነት ይኖራል ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ የእግዚአብሔር ጻድቅ ከእምነት ወደ እምነት በ[ወንጌል] ይገነጣልና” በማለት ያውጃል(ሮሜ 1፥17 - ቀኃሥ)። ጆን ካልቪን ይህን ክፍል ሲያብራራ፤ “ከእምነት የተባለው፤ ጻድቅ የተሰጠን በወንጌል፤ የተቀበልነውም በእምነት በኩል በመሆኑ ነው፤ ወደ እምነት የተባለው ደግሞ፤ እምነታችን ሲያድግ እና በዕውቀትም እየበሰለ ሊሄድ የእግዚአብሔርም ጻድቅ ከነበረኩቱ በተመሳሳይ መልኩ ስለሚጨምር ነው” በማለት ጽፏል።

በዚህኛው ጥራዙ፤ ዋችማን ኒ ይህን “ከእምነት ወደ እምነት” የመሄድን አስፈላጊ መርሕ የሚያብራሩ የተለያዩ ርዕሶችን ያወሳል። የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል የተመሠረተው በእምነት ላይ እንጂ፤ በሥራ ላይ እንዳልሆነ ለመግለጽ፤ “እውነትም ነጻ ያወጣችኋል”፤ “የሁለተኛነት መርሕ” እና “ግዝረት” በሚሉ ርዕሶች ይጀምራል። የዚሁ ወንጌል ተሞክሮ በክርስቶስ ኢየሱስ ላይ ባለን እምነት ላይ ምን ያህል እንደሚመሠረት ለመግለጥም፤ “የእግዚአብሔር ፈቃድ እና የሰው ፈቃደኝነት”፤ “ደሙ እና እምልኮ”፤ “የእግዚአብሔር ዘር” እና “የጫና ጎይል” የሚሉ ርዕሶችን ያስከትላል። በመጨረሻ፤ ሎፕን እንደ ተሸነፈ ጻድቅ ሰው፤ ሄኖክን ደግሞ ሞትን እንዳያይ በእምነት እንደ ተነጠቀ ሰው በገጽጽ በማቅረብ ይቋጫል።

በጠቅላላው፤ ይህ አቀራረብ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ትክክለኛ ግንዛቤ በማስጨበጥ በእምነት ጎዳና እንድንጓዝ ያበረታታል። “በዘላለማዊ እምነት ትእዛዝ ሕዝቦች ሁሉ እምነው እንዲታዘዙ፤ ... ላለፉት ረጅም ዘመናት ተሰውሮ በነበረው ምስጢር መግለጥ መሠረት፤ በእስተማርሁት ወንጌልና በኢየሱስ ክርስቶስ መስበክ ሊያጸናችሁ ለሚችሉው፤ እርሱ ብቻ ጥበብና ለሆነ እምነት፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ለዘላለም ከብር ይሁን፤ አሜን” (ሮሜ 16፥25-27)።

፩ - እውነትም ነጻ ያወጣችኋል

እውነትንም ታውቃለችሁ፤ እውነትም ነጻ ያወጣችኋል (ዮሐ. 8፡32)

ከ1900 ዓመታት በፊት ጴንጤናዊው ጲሳጦስ፤ “እውነት ምንድን ነው?” የሚለውን ጥያቄ ለኢየሱስ አቅርቧል (ዮሐ. 18፡38)። ይህ የብዙ ሰዎችም ጥያቄ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በለ እውነት የሚሰጠውን ትርጓሜ እንዳሻን በራሳችን ግንዛቤ ለመፍታት ፈጽሞ አንሞከርም፤ ሆኖም በአርግጥ እውነት ምን እንደ ሆነ ከእግዚአብሔር ቃል ለማወቅ እንሻለን።

በግሪክ “እውነት” የሚለው ቃል “በእንድ ፕሪንት መሠረት ውስጥ ያለው እውነታ፤ የተገለጠና የታወቀ የአንድ ጉዳይ ፍሬ ነገር” ማለት ነው (ከፊመር)። ፍጹም ሐቅ፤ “እውን” እና “ተጨባጭ (እሙን)” ነገር ማለት ነው። የብዙ እውነተኛ ነገሮችን ምክንያት ሳናውቅ እንችላለን፤ ሆኖም ልንዳስሳቸው የምንችላቸው እውን እና ተጨባጭ ነገሮች ናቸው።

“ሕግ በሙሴ በኩል ተሰጥቶ ነበር፤ ጸጋና እውነት ግን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል መጣ።” (ዮሐ. 1፡17)። ጸጋ የእግዚአብሔር አመለካከት ሳይሆን፤ የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ጸጋ የእግዚአብሔር ልጅ የናዝሬቱ ኢየሱስ ያከናወነልን ሥራ ነው። የእግዚአብሔር ልጅ ተስቅሎልናል፤ እርሱን ከማመን ውጭ አንዳች ሥራ ሳያስፈልገን አንድን ዘንድ የእግዚአብሔርን ቤዝዎታዊ ሥራ ለመፈጸም ደሙን አፈሰሰልን። ያለ መስቀሉ ሥራ፤ እግዚአብሔር ለሰዎች ጸጋን የሚሰጥበት መንገድ የለም። በሙሴ በኩል ሕግን ለሰዎች ሰጥቶ ነበር፤ መስቀሉ ሳይ በተፈጸመው ሥራ በኩል ግን ጸጋን ሰጠ። ከዚህም የተነሣ፤ ጸጋ የእግዚአብሔር ሥራ ነው።

በተጨማሪ፤ በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 1 በዚያው ዐረፍተ ነገር ውስጥ ጸጋንና እውነትን እናገኛለን። እውነትም ሆነ ጸጋ ምንጩ ጌታ ኢየሱስ ነው።

አግዚአብሔር እንድያ ልጁን ለዓለም ሲሰጥ፤ እውነትም ጸጋም ይሆን ዘንድ ሾሞታል። እውነትም ጸጋም የሚመጡት በአግዚአብሔር ልጅ ሥራ በኩል ነው። ያለ እርሱ ሥራ፤ ዛሬ ጸጋም ሆነ እውነት ባልኖሩ ነበር። ጌታ ኢየሱስ ጸጋን ለእኛ ለመስጠት አስቀድሞ ጸጋን ማበጀት ነበረበት። ከርስቲያኖች ይህን ነው የምናምነው። በተመሳሳይ መልኩ ጌታ ኢየሱስ እውነትን ለእኛ ከመስጠቱ በፊት እውነትን ማበጀት ይገባው ነበር። “እውነትም በኢየሱስ እንዳለ” ተብሎ እንደ ተጻፈ (ኤፌ. 4፡21 - ቀ.ጋ.ሥ)። ለሰዚህ አግዚአብሔር እውነትን በጌታ ኢየሱስ ፈጽሟል። እውነት በጌታ ኢየሱስ ዘንድ ነው፤ እውነትም ሥራው ነው።

ጌታ ኢየሱስ “እውነት ... እኔው ነኝ” ብሏል (ዮሐ. 14፡6)። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እውነት እውን ከሆነ ነገርነት ውጭ ሌላ ፍቺ የሰውም። እውን የሆነው ነገር ምንድን ነው? እውን የሆነው ነገር በክርስቶስ ከተሠራው ሥራ የተነሣ በአግዚአብሔር ፊት የሚኖረኝ ማንነት ማለት ነው። ጌታ ኢየሱስ የእርሱ የሆኑትን ሁሉ ይዋጅ ዘንድ ደሙን እናስቧል። እውነታው ይህ ነው። እኔ፤ በክርስቶስ በኩል በአግዚአብሔር ፊት የተዋጀሁ ነፍስ ነኝ። እውነቱ ይህ ነው። በጌታ ኢየሱስ በኩል በተፈጸመው ነገር የሆንኩት፤ እርሱ ነው እውነቱ። ከዚህም የተነሣ፤ እኔ እውነት የሚኖረኝ ኢየሱስ ከሠራው ሥራ በኋላ ብቻ ነው ። ከእርሱ ሥራ ውጭ፤ ምንም እውነትም ሆነ እውን የሆነ ነገር ሊኖረኝ አይችልም። ከፍጥረቴ ምውት ሰው፤ በአግዚአብሔርም ፊት ንጢላተኛ ነበርኩ። በአግዚአብሔር ፊት እንዳች ይዘታም ሆነ ርስት አልነበረኝም። አሁን ግን፤ አግዚአብሔር ይመስለኝ፤ ከጌታ ኢየሱስ ሥራ የተነሣ፤ በአግዚአብሔር ፊት እውን የሆነ ነገር አለኝ። እውን የሆነ ነገር እግኝቻለሁ፤ እርሱም የተዋጀሁ ሰው መሆኔ ነው።

እንድ ነገር ልናስተውል ያስፈልጋል፤ መጽሐፍ ቅዱስ የሚነግረን እውነት ከምስባቦች የምንለማውን እስተምህሮ የሚያሳይ ሳይሆን፤ በአግዚአብሔር ፊት ያለውን እውነታ ነው። እስተምህሮ በምድር ላይ ሰዎች ሊያበራሩት የሚሞከሩት ነገር ነው፤ እውነት ማለት ጌታ ኢየሱስ በሠራው ሥራ ምክንያት በአግዚአብሔር ፊት የሆንኩት ነገር ነው። በክርስቶስ ሥራ በኩል፤ አግዚአብሔር ሌላ ሰው አድርጎ

ለውጠኛል። እውነቱ ይሄ ነው፤ እውን የሆነው ነገርም ይሄ ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ በአግዚአብሔር ፊት እንደ ተፈጸመ ልናስተውል ይገባል፤ እናም እውነቱ በተፈጸመው ሥራ በኩል የእኔ የሆነው ነገር ነው። እውነቱ ከክርስቶስ ውጭ ሌላ ምንም አይደለም። እውን የሆኑ ነገሮች ሁሉ፤ ማለትም እውነታዎች ሁሉ በክርስቶስ ናቸው።

እውነት ነጻ ያወጣናል

እውነቱን አላገኘነውምን? እዚህ ጋ ችግር ይፈጠራል፤ በአግዚአብሔር ፊት የሆናችሁት እና አሁን በምድር ያላችሁ ማንነት ፈጽመው የተለያዩ ነገሮች ሆነው ታገኛችኋላችሁ። የመሰቀሉ ሥራ ተፈጽሟል፤ እናንተ ግን ገና ከድሮው ማንነታችሁ አልተላቀቃችሁም። ኢየሱስ ወደ ሌላ ሰው የለወጠው ሰው አሁን በምድር ላይ ያላችሁት እናንተ አይደላችሁም። ይህም አሁን ያላችሁበት ሁኔታ በአግዚአብሔር ፊት ካለው እውነት ጋ አይስማማም ለማለት ነው። ችግሩም ያለው እዚህ ጋ ነው።

ብዙውን ጊዜ እውነት ምን እንደ ሆነ እናውቅም። ወደ አግዚአብሔር ስንቀርብ ከአግዚአብሔር እውነት ይልቅ በራሳችን ስሜት ላይ፤ ከእርሱ እውነት ይልቅ በራሳችን ተሞክሮ ላይ ተመሥርተን ነው። ነገር ግን፤ እስቲ የአግዚአብሔር እውነት የእኛን ስሜት እና ተሞክሮ እንደሚቃወም እናስተውል። ለዚህ ጉዳዩ መፍትሔው እውነት የሆነውን ነገር ማወቅ ነው። የትኛው ነው እውነት? ጌታ ኢየሱስ በአግዚአብሔር ፊት የሠራው ሥራ? ወይስ እኔ አሁን እየተሰማኝ ያለው ወይም እያለፍኩበት ያለው ነገር?

እውነቱን ወይም እውን የሆነውን ነገር ማየት ስላልቻልን ስንት ጊዜ ለተደጋጋሚ አስራት ተዳረግን! እውነትን ማየት በቻልንበት ቅጽበት ግን፤ ወዲያውኑ እውነት ነጻ ያወጣናል። እውነት እንዴት ነጻ እንደሚያወጣን የሚያበራሩ ጥቂት ነገሮችን ልጥቀስ።

በድነት እንጀምራለን። እንደ ለው፤ ክርስቶስ ለንጢላቱ ይቅርታን ለማስገኘት እንዴት በመስቀል እንደሞተና ደሙን እንዳፈሰሰ ከሰማ በኋላ ክርስቶስን ተቀበለ

እንበል። ይህ ሰው የጌታ እንደ ሆነ ቢጠየቅ፣ ያለ ምንም ማቅማማት በእርግጥ የእርሱ እንደ ሆነ ይመልሳል። በዚህም በደስታ ሊፈነዳ ይደርሳል። ከዚያም ሦስት ወይም እምስት ወራት ዐለፉ እንበል። የጤንነት መቃወስ እና የቤተ ሰብ ችግር ያጋጥመው ይሆናል። ደስታ ሲርቀው ይታወቀዋል። የዳነ እና የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው አይመስልም። በዚያን ቅጽበት ከርስቲያን ወይም የዳነ ሰው ስለ መሆኑ ቢጠየቅ፣ “የቀደመው ደስታዬ ስለ ጠፋ፣ ግራ ገብቶኛል። ጌታ ኢየሱስ ወዴት እንደ ሄደ እንኳ አላወቅሁም። ምን እንደምል አላውቅም” ሊል ይችላል። ይህን ሰው ምን ትሉታላችሁ? የእግዚአብሔርን እውነት ካወቃችሁ፣ “ከሰሜትህ እንጻር ያልፋንክ ሲመስልህ ይችላል፤ ነገር ግን ከእውነታው እና እውን ከሆነው ነገር እንጻር ድነሃል” ትሉታላችሁ።

በእርግጥ ምላሻችሁ በአተያያችሁ ላይ ይመሠረታል። በእንድ በኩል፣ እናንተም ይህ ወንድም እንዳልዳነ ልታሰቡ ትችላላችሁ፤ ከክርስቶስ ሥራ እንጻር ስታዩ ግን፣ “ወንድሜ፤ የተሰወጠ ነገር የለም። ድነሃል። የተነቃቃህ ዕለትም ድነሃል፤ የቀዝቀዝ ዕለትም ድነሃል። ስሜትህ ሊለዋወጥ ይችላል፤ እግዚአብሔር በክርስቶስ ሥራ በኩል የሰጠህ ነገር ግን አይለዋወጥም። ስለዚህ፣ ሁልጊዜ የምትመስከተው ከዚህ ትከክለኛ እቅጣጫ ይሁን” ብላችሁ ትነግሩታላችሁ። ጌታ፣ “እውነትንም ታውቃላችሁ፤ እውነትም ነጻ ያወጣችኋል” ብሏል። በጌታ በኢየሱስ ሥራ በእግዚአብሔር ፊት ምን እንደ ተገኘ ይመለከት ዘንድ የእንድ ሰው ዐይኖች ሲከፈቱ፣ እውነታውን ማለትም እውን የሆነውን ነገር ይመስከታል። ያም ነጻ ያወጣዋል። ነጻ ያወጣን እንዲና ብቸኛው ነገር በእግዚአብሔር ፊት ያለው እውነታ ወይም እውኑ ነገር ስለሆነ፣ ነጻነትን ያገኘው በራሳችን ስሜት አለመሆኑን ሁልጊዜ እናስታውሳ።

በእንድ ወቅት፣ በእውነት ንስሐ ገብቶ በጌታ በማመን ዳግም የተወለደ እንድ ወንድም ነበር። ከጥቂት ጊዜ በኋላ ስሜቱ መለወጥ ጀመረ። በውስጡ መጥፎ ስሜት ተሰማው፤ ስለዚህም ሲጠፋ እንደሚችል ደመደመ። ሌላ ወንድም “እንደምትጠፋ እንዴት ዐወቅህ?” ብሎ ጠየቀው። ያ ወንድምም፣ “እንደ በፊት

አይደለሁም፤ በውስጤ እንደ በረዶ ቀዝቅዣለሁ፤ የጸሎትና የቃል ጥናት ሕይወቴ ደከሟል” በማለት መለሰ። ሌላኛው ወንድም፣ “ያማ ነገሩን ከራሱ እንጻር መመልከት ነው፤ ከዚያ ይልቅ የተወሰኑ ነገሮችን ከእግዚአብሔር እንጻር እንመልከት፡- የክርስቶስ ሥራ ቀንሷልን? የክርስቶስ ሥራ ተቀይሯልን?” ብሎ ጠየቀው። የመጀመሪያው ወንድም፣ “በጭራሽ፣ አልተሰወጠም” አለ። ሁለተኛው ወንድም ቀጠለ፤ “እዲሁ ኪዳንስ ተሸሯል?” “አልተሸረም።” “ጥሩ፣ እንግዲያውስ በእግዚአብሔር በኩል ምንም የተለወጠ ነገር እንደሌለ ተረጋግጧል፤ ስለዚህ፣ ከእውነታው እንጻር - እውን ከሆነው ነገር እንጻር - ከዳነ ወደ አልዳነ ሰውነት አልተሰወጠም። የተሰወጠ ሊመስልህ ይችላል፤ ነገር ግን ያ ስሜትህ ብቻ ነው። የእንተ ስሜት ምንም ይሁን ምን፣ እግዚአብሔር ድነሃል ብሎሃል። ይህ ሊለወጥ ይችላልን? ድነት የእውነት ጉዳይ እንጂ የስሜት ጉዳይ አለመሆኑን አስታውሱ”። የመጀመሪያው ወንድም ይህንን ከሰማ በኋላ፣ “እኔ ምን ተሰማኝ ወይም ምን ተናገርኩ አይደለም ቁምነገሩ፤ እግዚአብሔር ድነሃል ብሎኛል፤ ድኛለሁ” እያለ አለቀሰ። እንግዲህ እውነት እንድን ለው ነጻ የሚያወጣው እንደዚህ ነው። መንፈሳዊ እውነታ ስሞችን ከገዛ ስሜታቸው ነጻ ያወጣቸዋል።

እውነት እንዴት ነጻ እንደሚያወጣን ቀጥለን እንመልከት። የእግዚአብሔር ቃል፣ ንጢላታችን እንዴት ይቅር እንደተባለና ከክርስቶስ ንጢላታችንን በመስቀል ላይ በመሸከሙ ዳግም መወለዳችንን ብቻ ሳይሆን፣ በክርስቶስ ሞት፣ እግዚአብሔር እኛንም በእርሱ ውስጥ እንዳስገባንና ከዚህም የተነሣ እሮጌው ሰዋችን ከክርስቶስ ጋር እንደ ተሰቀለም ጭምር ያሳየናል። ሞቱ የእንድ ሰው ሞት ብቻ ሳይሆን የብዙኀንም ሞት ነው። ክርስቶስ በመስቀል ሲሞት፣ እኛም በእርሱ ውስጥ ሞተናል። ክርስቶስ በሠራው ሥራ መሠረት፣ ቀድሞ ሞተናል። ይህ ነው እውነቱ፤ ይህ እውን ነገር ነው።

ይሄን እውነት ከማየታችን በፊት ታስረን ነበር። ራሳችንን ስንመለከት፣ መጥፎ ጠባያችን ይታየናል። ራሳችንን ስንዳስሰ፣ ደካማነትን ነው የምንዳስሰው። ከእግር ጥፍራችን እስከ ራስ ጠጉራችን ምንም መልካምነት እንደሌለን ይሰማናል። ታዲያ

አውነታው የቱ ነው? የእኛ ሰሜት እና ተሞክሮ ወይስ የክርስቶስ ሥራ? ከዚህ የማንነት አሰራት የሚበልጥ ነገር አልታየን እያለ ሰንት አንባ እናሰናል! ሆኖም የእግዚአብሔር ቃል እንድ ነገር ብቻ አውን እንደ ሆነ ያሳየናል፤ እርሱም፤ የእግዚአብሔር ልጅ የፈጸመው ነው። እርጌው ሰዎችን ከክርስቶስ ጋር ተሰቅሏል። አውነቱ ይሄ ነው። ይሄንን አውነት መመልከት አለመቻል የመጥፎ ጠባያችን ወይም የየትኛውም ነገር ባሪያ ያደርገናል። በራሳችን ተሞክሮና ሰሜት እስሮ ይገድበናል።

እንድን ሰው ነጻ ሊያወጣው የሚችለው ምንድን ነው? ሰውን ነጻ የሚያወጣው አውነት ነው፤ ሰውን ነጻ የሚያወጣው አውን የሆነው ነገር ብቻ ነው። ማንም ሰው በራሱ ሰሜቱ ወይም ተሞክሮው ላይ ከተደገፈ ሰርክ ሲሸነፍ ይኖራል። ከክርስቶስ ጋር አብሮ የመሞቱን አውነታ ከተመለከተ ግን፤ ያ ሰው ነጻ ይወጣል።

እስቲ እሁንም ስለ ጌታ ኢየሱስ ድል ሌላ ነገር እንመልከት፤ እንድ ወቅት ለብዙ ወራት በስደጣን እካላዊና አዕምሮአዊ ውጊያ የደረሰበት ወንድም ነበር። ውጊያውን ለመቋቋም አየጸለየ የቻለውን ሁሉ አደረገ። ሆኖም በቅንነት አየጸለየም ውጊያው አልተቋረጠም። ስለዚህ “ጥንካሬዬ መጥጥ ብሎ ሰላለቀ ከዚህ በላይ መቋቋም አልችልም። የጸሎት ጉልበቴን አሟጥጬ ስለ ጨረሰኩ ከዚህ በኋላ መጸለይም አልችልም፤ ጌታ ሆይ፤ የዚህ ከሰተት ምንጩ የት ጋ እንደ ሆነ አሳየኝ” ብሎ እንድ ምሽት ጌታን ጠየቀ። ወዲያው እግዚአብሔር ዐይኖቹን ከፈተለትና ቃል ሰጠው። ምንም እንኳ በድንግዝግዝ እንደ ማየት ቢሆንም፤ ይህንን ቃል ከዚህ በፊት ዐይቶት ያውቃል። እሁን ግን ጥርት ብሎ ታይቶታል። ቃሉም “ስደጣንን በራሴ ጥረት ለመቋቋም መጣሬ ተገቢ ነውን?” የሚል ነበር። ስደጣንን በራሱ ለመቋቋም መጣር ስሕተት ሊሆን እንደሚችል እስከ አያውቅም ነበር። በዚያው ምሽት ግን አውነታውን አስተዋለ። አውነታውም፤ ክርስቶስ ቀድሞውኑ ስደጣንን አሸንፎታል፤ እኔ ደግሞ ከእርሱ ጋ ስለ ተጣመርኩ፤ እኔም እሸንፌዋለሁ። ጌታ ኢየሱስ ያሸንፈዋል አይልም። በግልጽ አሸንፎታል ነው የሚለው። ጌታ ኢየሱስ ስደጣን ገና ሊያሸንፈው ስለሆነ ይህን እንዲያፋጥንልኝ ጌታን እንድጠይቀው የሚያሳሰብ

አይደለም። ከብር እና ምስጋና ለእግዚአብሔር ይሁን፤ ስደጣን ቀድሞውኑ ተሸንፏል። ገና የሚደረግ ነገር ሳይሆን፤ እስቀድሞ የተደረገ ነገር ነው። ልክ ይህ ወንድም አውነቱን መረዳት ሲጀምር፤ በዚያው ምሽት ውጊያው ቆመ። ሁሉም ነገር ወደ ነበረበት ተመለሰ። አውነታው ሰዎችን ነጻ የሚያወጣው እንደዚህ ነው።

አውነት እና ብርሃን

የእግዚአብሔርን አውነት እናይ ዘንድ፤ የእርሱ ብርሃን ያሰፈልገናል። “ብርሃንህንና አውነትህን ላክ” (መዝ. 43፡3)። የእግዚአብሔር ብርሃን የሚያበራው በምን ላይ ነው? እግዚአብሔር ብርሃኑን በእርሱ አውነት ላይ ያበራል። የእግዚአብሔርን አውነት የምናውቀው ብርሃኑ ሲበራልን ስለሆነ፤ ይህ በጣም አስፈላጊ ነው። አውነት በሰብከት አይገኝም፤ በእግዚአብሔር እብርሃኑ እንጂ።

በክርስቶስ ውስጥ ስለ መሞት አለመሞታቸው የሆኑ ወገኖችን ጠየቃችኋቸው እንበል። ምናልባት ብዙዎቹ መሞታቸውን፤ ሆኖም ይህ በሕይወታቸው ገቢራዊ ለምን እንደማይሆን እንዳልገባቸው ሊነግሯቸው ይችላሉ። ምክንያቱም ትምህርቱን ቢሰሙም አውነቱን ሰላላዩት ነው። የእግዚአብሔርን እብርሃኑ የተቀበለ ሰው ብቻ ነው አውነታውን ሲመለከት የሚችለው።

በእንድ ወቅት እንድ ወንድም እግዚአብሔር ሮሜ 6ን እንዲመለከት ዐይኑን ከከፈተለት በኋላ፤ ኤፌሶን 6ንም እንዳበራለት መስከረ። በክርስቶስ ውስጥ መሞቱ አውን እንደ ሆነ ሁሉ የክርስቶስ ድልም እርግጥ እንደ ሆነ ተመለከተ። ስለዚህም እርሱ የክርስቶስ ድል ተካፋይ ሆኗል። ለብዙ ጊዜ ሲጠብቀው የነበረው ነገር፤ ቀድሞውኑ ያገኘውን ነገር መሆኑ እሁን ገብው። ድሮ ድሮ ጌታ ድል እንደሚሰጠው ተስፋ ያደርግ ነበር፤ እሁን ግን ጌታ ቀድሞውኑ ድል ማድረጉን እያወጀ ጌታን አመለግኗል። ስለ ቀድሞው ሕይወቱና ስለ እሁኑ ሕይወቱ ሰፊ ልዩነት በድፍረት ይመስከራል። እስቀድሞ፤ ሕይወቱ የተሞላው በእግራሞትና በናፍቆት ነበር፤ እሁን ግን አውነታው ሞልቶታል። ገና የሚጨበጥ ተስፋ ሳይሆን ቀድሞ በእጅ የገባ ነገር ነው። ብርሃኑ የበራለት ሰው አየዘለለና አየሮሞኽ “ተፈጽሟል” ይላል!

አያንዳንዱ ክርስቲያን ብርሃን አይቷል። ቢያንስ በዳነበት ቅጽበት ብርሃኑን አንድ ጊዜ አይቷል። አንድ ሰው ሲድን ድነትና የዘላለም ሕይወት ገና መጸኢ ብቻ እንዳልሆኑ ያያል፤ ይልቁንም ክርስቶስ አስቀድሞ ስለ ፈጸመው ሥራ እግዚአብሔርን ያመሰግናል። ስለዚህ በእውነታው ላይ የሚያበራውን ብርሃን በማየት፤ አንድ ሰው ክርስቲያን ይሆናል። ሁሉም ክርስቲያኖች ይህን እውነት የሚገልጠውን ብርሃን አይተዉታል። ሁሉም መንፈሳዊ ልምምዶች እውነቱን በሚገልጠው ብርሃን በኩል ይመጣሉ።

ከዚህም የተነሣ፤ እውነት ሲሰበክ ካልበራልን፤ አስተምህሮ ብቻ ሆኖብን ይቀራል። ነገር ግን ያ ስብከት የእግዚአብሔር ብርሃን ሲያበራበት፤ እውነቱ መገለጥ ይሆናል። መገለጥ ማግኘት እውነትን ማግኘት ነው። አስተምህሮ ብቻ ያላቸው ሰዎች፤ አእምሮአቸው በሐሳብ የተሞላ ነው፤ ነገር ግን መገለጥ ያላቸው ብርሃን እና እውነታ አላቸው።

የእውነት መንፈስ እና የእውነት ቃል

የእግዚአብሔር ብርሃን ሲበራልን፤ ወደ መንፈሳዊ እውነታ እንመጣለን። በአንድ መልኩ የእውነት መንፈስ፤ ይኸውም እጽኖች መንፈስ መኖሩን፤ በሌላ መልኩ ደግሞ እግዚአብሔር በክርስቶስ በኩል የሠራውን የድነት ትክክለኛ እውነታ የሚነግረን የእውነት ቃል፤ ይኸውም መጽሐፍ ቅዱስ መኖሩን ማወቅ አስብን። በዚህ የእውነት ቃል ስናምን፤ መንፈስ ቅዱስ ወደዚህ እውነታ ያመጣናል። ያም እውነታ ጌታ ኢየሱስ ነው። እግዚአብሔርም፤ ጉዳዩ ትምህርት ብቻ ሆኖ እንዳይቀርብን በመንፈስ ቅዱስ በኩል እውን ወደ ሆነው ነገር ያመጣናል። ከዚህ በኋላ በገዛ ስሜታችን እና ተሞክሮዎቻችን ተወስነን መኖር አይገባንም፤ ይልቁንም ክርስቶስ ስለኛ ባደረገው እውነታ ልንኖር ይገባል።

ስለዚህ እንገብጋቢው ጥያቄ የመገለጥ መኖር አለመኖር ነው። መገለጥ ስትቀበሉ፤ ለተሞክሮአችሁም ሆነ ለስሜታችሁ ትኩረት አትሰጡም፤ ይልቁንም ከእግዚአብሔር የሆነው ሁሉ ሙሉ በሙሉ እርግጥና አስተማማኝ እንደ ሆነ

ታምናላችሁ። እርጌው ሰዋቸው በደኅና እየኖረ እንዳለ የሚያስቡ ሰንት ክርስቲያኖች ናቸው፤ ከክርስቶስ ጋር እንደ ሞቱ ለመኖር መድፈር ያቅታቸዋል። ነገር ግን መገለጥ ይቀይራቸዋል። መገለጥ እርጌው ሰዋቸው በእርግጥ መሞቱን እንዲያዩ ያስችላቸዋል። ወደዚህ እውነታ መግባት የሚችሉት መንፈስ ቅዱስ የገለጠላቸው ብቻ ናቸው። እውነቱን ለማወጅ ይደፍሩ ዘንድ መንፈስ ቅዱስ ለእማኞች እውን የሆነውን ነገር ይገልጥላቸዋል።

እውነተኛ ተሞክሮ እግዚአብሔር ያደረገውን ነገር ካየን በኋላ የሚመጣው ነው። እውነት ምን እንደ ሆነ እንደናይ ጌታ ዐይኖቻችንን ይከፈትልን። በእርግጥ እውነቱን ካየን፤ እውነቱ ነጻ ያወጣናል። ነጻነታችን የሚመጣው ከእውነቱ ነው። ስለዚህ፤ እውነቱን እንፈልግ፤ ይህም እውን የሆነውን ነገር እንፈልግ ማለት ነው። የእግዚአብሔር መገለጥ ወደዚህ እውን የሆነ ነገር ያምጣን።

ሰለዚህ፡ “የመጀመሪያው ሰው አዳም ሕያው ነፍሰ ሆነ” ተብሎ ተጽፏል፤ የኋለኛው እዳም ግን ሕይወትን የሚሰጥ መንፈሳዊ ሆነ። ነገር ግን በመጀመሪያ የመጣው መንፈሳዊው ሳይሆን ፍጥረታዊው ነው፤ ከዚያም በኋላ መንፈሳዊው መጣ። የመጀመሪያው ሰው ከምድር የተገኘ ምድራዊ ነው፤ የኋለኛው ግን ከሰማይ ነው። (1ቆሮ. 15፡45-47)

እብርሃም አግዚአብሔርን፡ “አሰማኤልን ብቻ ባርከህ ባኖርህልኝ” አለው። አግዚአብሔርም አንዲህ አለ፤ “ይሁን አሺ፤ ነገር ግን ሚላትህ ሳራ ወንድ ልጅ ትወልድልሃለች፤ ለሙንም ይበሐቅ ብለህ ትጠራዋለህ፤ አኔም ከአርሱ በኋላ ለዘሩ ሁሉ የሚሆን የዘላለም ኪዳን ከአርሱ ጋር አገባለሁ። (ዘፍ. 17፡18-19)

አግዚአብሔርም (ጸጋ) አንዲህ አላት፤ “ወገኖች በማሕፀንሽ አሉ፤ ሁለቱም ሕዝቦች ከውስጥሽ ተለያይተው ይወጣሉ፤ አንደኛው ከሌላው ይበረታል፤ ታላቁም ለታናሹ አገልጋይ ይሆናል” አላት። (ዘፍ. 25፡23)

“ታላቁ ታናሹን ያገለግላል” ተብሎ ተነገራት። ይህም፤ “ያዕቆብን ወደድሁ፤ ዔሳውን ግን ጠላሁ” ተብሎ አንደ ተጻፈው ነው። (ሮሜ 9፡12-13)

ዮሴፍም፤ “አባቴ ሆይ፤ አንዲህ አይደለም በኩሩ ይኼኛው ስለ ሆነ፤ ቀኝ አጅህን አርሱ ራሰ ሳይ እድርግ” አለው። አባቴ ግን፤ “ዐውቃለሁ፤ ልጄ ዐውቃለሁ፤ አርሱም አኮ ሕዝብ ይሆናል፤ ታላቅም ይሆናል፤ ይሁን እንጂ ታናሽ ወንድሙ ከአርሱ ይበልጣል፤ ዘሮቹም ታላቅ ሕዝቦች ይሆናሉ” ብሎ አምቢ አለው። (ዘፍ. 48፡18-19)

አነርሱም፤ “አንተ አርጅተሃል፤ ልጆችህ ያንተን ፈለግ አይከተሉም፤ ሰለዚህ ሌሎች ሕዝቦች አንደሚያደርጉት ሁሉ የሚመራን ንጉሥ እንግሥልን” አሉት። (1ባሙ. 8፡5)

አግዚአብሔር ሳሙኤልን፤ “በእስራኤል ላይ እንዳይነግሥ ለናቅሁት ሰላኤል የምታለቅሰለት አሰክ መቼ ነው? ወደ ቤተ ልሔሙ ሰው ወደ እሴይ ሰለምልከህ፤ ዘይት በቀንድ ሞልተህ ሂድ፤ ከልጆቹ አንዱ ንጉሥ ይሆን ዘንድ መርጬዋለሁ” አለው። (1ባሙ. 16፡1)

“ይህን በመፈጸም ግን፤ የአግዚአብሔር ጠላቶች እጅግ እንዲያቃልሉት ሰላደረግህ፤ የተወለደህ ልጅ ይሞታል።” ... ከዚያም ዳዊት ሚላትን ቢርሳቤህን እጽናናት፤ ወደ አርሷም ገብቶ አብርሐት ተኛ፤ ወንድ ልጅ ወለደች፤ ለሙንም ሰለሞን አለው። አግዚአብሔርም ወደደው፤ አግዚአብሔር ሕፃኑን ስለ ወደደም ለሙ ይዲዲያ ተብሎ አንዲጠራ በነቢዩ በናታን በኩል ቃል ላከ። (2ባሙ. 12፡14፤ 24-25)

እነዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች አንድን ግልጽ የአግዚአብሔር መርሕ ያሳያል። ይህንንም “የሁለተኛነት መርሕ” ወይም “የሁለተኛነት ሕግ” ልንለው እንችላለን።

አግዚአብሔር ሁልጊዜ ሁለተኛውን ይመርጣል

ከእነዚህ ምንባቦች አግዚአብሔር የሚመርጠው ሁለተኛውን አንጂ እንደኛውን እንዳልሆነ መገንዘብ አንችላለን። 1ኛ ቆሮንቶስ 15 የመጀመሪያው የምድር እንደ ሆነ፤ ነገር ግን ሁለተኛው የሰማይ እንደ ሆነ ይነግረናል። ሁለተኛው መንፈሳዊ ሲሆን፤ የመጀመሪያው ፍጥረታዊ ነው። አኔ ራሴ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አግዚአብሔር ለምን ሁልጊዜ ሁለተኛውን የሚመርጥ እንደሚመለል ብዙ ጊዜ ይገርመኛል። እለማኤል የመጀመሪያ ልጅ ነው፤ ሆኖም አግዚአብሔር ታናሹን ይሰሐቅን መረጠ። ዔሳው ታላቅ ነው፤ አግዚአብሔር ግን ታናሹን ያዕቆብን መረጠ። ከተወሰነ ጊዜ በኋላም፤ ምንም እንኳን ምናሴ በኩር፤ ኤፍሬም ደግሞ ሁለተኛ ልጅ የነበረ ቢሆንም አግዚአብሔር ኤፍሬምን መምረጡን አናያለን። ቢርሳቤህ ሁለት ልጆችን ወለደች፤ አግዚአብሔር ግን የመጀመሪያውን ሲቀለፍ ሁለተኛውን ልጅ ሰለሞንን ወድዶታል። አግዚአብሔር ሰለሞንን እጅግ ከመውደዱ የተነሣ ነብዩ ናታንን ልኮ ይዲዲያ (“በአግዚአብሔር የተወደደ” ማለት ነው) የሚል

ሌላ ሰም ሰጥቶታል (ጌታችን በሥጋ ከዚህ ዘር አንድ መጣ ልብ ይሏል)። በተጨማሪም፣ የመጀመሪያው ንጉሥ ሳኦል በእግዚአብሔር ተቀባይነት ሲያጣ፣ ሁለተኛው ንጉሥ፣ ዳዊት ግን በእግዚአብሔር ተመርጧል፤ ዳዊት አንድ እግዚአብሔር ልብ የሆነ ሰው ተብሏልና (ሐ.ሥ. 13፡22)።

ለምን እግዚአብሔር የመጀመሪያውን እንደማይቀበልና ሁለተኛውን እንደሚቀበል

እግዚአብሔር ታላቁን ሳይቀበል ታናሹን የሚቀበለው ለምንድን ነው? የመጀመሪያውን ጠልቶ ሁለተኛውን የሚወድደው ለምንድን ነው? ከዚህ ቀጥሎ መመልከት የምንፈልገው የዚህን መልስ ይሆናል።

ኅጢአተኞችን፣ እንዲሁም አሰራራቸውንና እና አማኞችን በተመለከተ እግዚአብሔር በዚህ መልኩ እንደሚሠራ ልብ ልንል ይገባል። በዘፀአት ውስጥ አሰራራቸውን ለበኩር ልጆቻቸው ሲሉ በበራቸው መቃን እና ጉበን ላይ ደም እንዲቀቡ እግዚአብሔር ያዘዘው ለምንድን ነው? በኩራን ለአደጋ ሲጋለጡ ሁለተኞቹ ያልተጋለጡት ለምንድን ነው? በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከበጎችና ከከብቶች በኩር የሆነው ሁሉ ለእግዚአብሔር የሚቀደሰው፣ ይህ ካልሆነ ደግሞ ዐንጉቱ የሚሰብረው ለምንድን ነው? (ዐንገት ሲለበር፣ ማዕከላዊው የነርቭ ስርዓት ከጥቅም ውጭ ይሆናል፤ ያም ሞትን ያመጣል) ከበጎችና ከከብቶች ሁለተኛው ተትቶ፣ የመጀመሪያው ብቻ መዋጀት ያለበት ለምንድን ነው? ሆኖም የከብቶችና የበጎች በኩር ብቻ አይደለም የሚዋጀው፤ የአሰራራቸውን የበኩር ልጆችም አንኳ መዋጀት አለባቸው (ሁለተኞቹ ግን ይህ አይጠበቅባቸውም)። የመጀመሪያው ልጅ ካልተዋጀ፣ ከእግዚአብሔር ሕዝብ አንድ አንዱ አይቆጠርም። እግዚአብሔር በተለየ ሁኔታ በመጀመሪያው ልጅ የማይደሰተው ለምንድን ነው? ወይም በዋናነት ሁለተኛውን የወደደው እና በፊቱ ሞገስ ያገኘው ለምንድን ነው? በአሰራራል ልጆች በኩር ሁሉ ፋንታ ሌዋውያኑን ለምን መረጠ? በሌዋውያን ተዋጅተው ቁጥራቸው ትርፍ የሆኑትን በኩሮች በለቅል መዋጀት ለምን አሰፈለገ? (ዘኁ. 3፡44-51 ይመለከታል።)

የመጽሐፍ ቅዱስ አዘጋገብ ፈጽሞ በአጋጣሚ እንዳልሆነ እናውቃለን። አዘጋገቡ ለጅግ አስፈላጊ መርሆችን አመልካች ነው። ምንም እንኳ እንዲህ ዐይነቱ መርሕ በሁሉም ዘንድ ባይታወቅም፣ እግዚአብሔር የትኛውንም ነገር በዘፈቀደ እንደማያደርግ አርግጠኞች ነን። መንገዱ እንዴት እንደ ሆነ ሊያሳየን እንድን ነገር በተለየ መልኩ እንዴ፣ ሁለቴ፣ አንደኛውም ብዙ ጊዜ ደጋግሞ ያደርጋል፤ “ግብሮቹ” በ“መንገዱ” የሚመሩ ናቸውና። እነዚህን መርሆች እና የእግዚአብሔርን መንገዶች ብንማር አርሱን እና መንፈሳዊ ነገሮችን በማወቅ እመርታ እናላያለን።

እግዚአብሔር የመጀመሪያውን ባለ መቀበሉና ሁለተኛውን በመቀበሉ በአርግጥ ለማሳየት የተፈለገው ምንድን ነው? በድጋሚ 15፡46ን እናንብብ፤ “ነገር ግን በመጀመሪያ የመጣው መንፈሳዊው ላይሆን ፍጥረታዊው ነው፤ ከዚያም በኋላ መንፈሳዊው መጣ።” ይህ ምዕራፍ ስለ ፍጥረታዊው አካል ትንሣኤ የሚያወሳ አንድ ሆነ እንረዳለን። አሁን ይህንን ከፍል የምናነብበት ምክንያት ግን አካላዊ ትንሣኤን ለመመርመር ላይሆን፣ እንደ ሌላ መንፈሳዊ መርሕን ለመረዳት ነው። በዚህ ምንባብ ዐውድ መሠረት፣ በመጀመሪያ የመጣው ፍጥረታዊው አካል ሲሆን፣ መንፈሳዊው አካል በኋላ የመጣ ነው። ስለሆነም ሁልጊዜ ተፈጥሮአዊው መጀመሪያ ሲመጣ፣ መንፈሳዊው ከዚያ በኋላ ይመጣል፤ የሚል መንፈሳዊ መርሕ ልንወስድ እንችላለን። ይህም እግዚአብሔር ለምን የመጀመሪያውን እንደማይቀበልና ሁለተኛውን እንደሚቀበል ያብራራልና።

የመጀመሪያው ምንድን ነው? “ኢየሱስም መልሰ፤ ‘አውነት እልሃለሁ፤ ማንም ዳግመኛ ካልተወለደ በቀር የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም’ አለው። ... ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው፤ ከመንፈስ የተወለደም መንፈስ ነው” (ዮሐ. 3፡3፣ 6)። ጌታችን ዳግም ስለ መወለድ እያወራ ነው። አንድ ጊዜ ብቻ መወለድ በቂ አለመሆኑና ሰው ዳግም መወለድ እንዳለበት ማሳሰቡ ነው። አንድ ጊዜ የተወለደ የእግዚአብሔርን መንግሥት አያይም፤ እንደማይጠቅምም ይቆጠራል። አንድ አዲስ የተወለደ ብቻ የዘላለም ሕይወት አለው፤ የእግዚአብሔርንም መንግሥት ያያል። ከዚያም የመጀመሪያ ውልደት ማለት ምን ማለት አንድ ሆነ ያብራራል። ይህም

ከሥጋ መወለድ ነው። ነገር ግን ሁለተኛ መወለድ ምን ማለት ነው? ይህም ከመንፈስ መወለድ ማለት ነው። ስለሆነም፤ ከሥጋ የተወለደ ሁሉ - በተፈጥሮ የተሰጠ ሁሉ - የመጀመሪያው ነው፤ ከሥጋ ውልደት ሳይሆን ከመንፈስ ቅዱስ በመወለድ የተገኘው ነገር ሁሉ ግን የሁለተኛው ነው።

“ከሥጋ የተወለደ” በሚለው ሐረግ ውስጥ ምን ያህል ነገር እንደ ታጨቀ እንመልከት። ከወላጆቹ የወረሰኩት ሁሉ - እንደ ሰሜት፣ ከህሎት፣ ጉብዝና፣ ጨዋነት፣ ትሕትና፣ ፍቅር፣ ሰላም፣ ቆራጥነት እና ትዕግሥት - እነዚህ ሁሉ እና ሌሎችም፤ ከተፈጥሮአዊ ውልደቱ ጋር አብረው የመጡ ናቸው። ከእዲሱ ውልደቱ በፊት ያለው፣ በሰው ዐይን ሲታይ ምንም ያህል ተወዳጅ ቢሆን፤ “ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው” በሚለው የጌታ ኢየሱስ መግለጫ ውስጥ የተፈረጀ ነው። ከዚህም የተነሣ፤ ዳግም ከተወለድን በኋላ የያዝነው ነገር ሁሉ ከእግዚአብሔር የተወለደ እንደ ሆነ ራሳችንን ልንጠይቅ ይገባል። ወይስ እሁንም ድረስ ያለን ከሥጋ ውልደቱ የተገኘውንም የሚያካትት ነው? መወገድ ያለባቸው፤ ጎጠኝነትና ሥጋዊ ነውር ብቻ ናቸው እንጂ፤ ተፈጥሮአዊ ጭምትነት፣ ትዕግሥት፣ ፍቅር የተሞላበት ርኅራኄ እና ከህሎት ሁሉ፤ እንደ እዲስ ከእግዚአብሔር መወሰድ ሳያስፈልጋቸው ተይዘው መቀጠል ይችላሉ ብለን እንሟገት። ከመጀመሪያ የወረሰነው ሁሉ - ከሥጋ የሆነውን ለማለት ነው - ሊካድና ሊጣል እንደሚገባው በእውነት የተረዳ ከመካከላችን ማን ነው? በጌታ ኢየሱስ በማመን፤ በእግዚአብሔር በመታመን እና በትክክል በመንፈስ ቅዱስ በኩል የመጣው ብቻ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እንደሚኖረውና እርሱን እንደሚያስደስተው በትሕትና እንቀበል።

ስለዚህ ዳግም ልደት ለሰው የመጀመሪያው አስፈላጊ ጉዳይ ነው። ሁለት ሕይወትና ሁለት ተፈጥሮ ያለው የተባረከ ነው። እንድ ሰው ስለ ጌታ ኢየሱስ በእንደበቱ ሊመሰክር፤ ደግሞም ስለአገልግሎት ወደ ቤተ ክርስቲያን ሊሄድ ይችላል። በተፈጥሮ ያገኘው ሁሉ ከወላጆቹ ያገኘው ነው፤ ስለሆነም ጠፈ ጎጠኝነት ነው። እንድ ሰው በተፈጥሮ ያገኘው ነገር ወይም የተማረው በእግዚአብሔር ፊት ተሰፋ ቢሰና ጥቅም

የለሽ ነው። ነገር ግን እንድ ሰው በጌታ ሲያምን፤ የሁለተኛው የሆነውን ያገኛል - ዘላለማዊ ሕይወትንም እንኳ።

ዛሬ ክርስቲያኖች የመጀመሪያውን እና ሁለተኛውን፤ ከወላጆቻቸው የተሰጣቸውን እና በመንፈስ ቅዱስ በኩል ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውን ለይተው ማወቅን መማር አለባቸው። እንዳለመታደል፤ ብዙ ክርስቲያኖች ይህ ግልጽ መረዳት የላቸውም። የመጀመሪያውን ከሁለተኛው፤ ከመጀመሪያው የመጣውን ከሁለተኛው ከመጣው መሰየት አይችሉም። ቅንነትና እና ትዕግሥት ካላቸው፤ ንግግራቸው በእግባቡ ከሆነና ከጸላዩ፤ ሕይወታቸውና ሥራቸው ተቀባይነት እንዳለው ያስባሉ።

ቀጥሎ ሰመናገር ያሰብኩትን እንድናገር ፍቅዱልን። እግዚአብሔር መልካም ሥራዎችን በፍጹም በራሳቸው አይደለም የሚመለከተው፤ የመልካም ሥራዎችን ምንጭ ብቻ ነው የሚመለከተው። የመልካም ሥራችሁ ምንጩ ምንድን ነው? እግዚአብሔር ጨዋነትን የማይፈልግ ሆኖ አይደለም፤ ሆኖም ጨዋነቱ ከየት እንደ መጣ ይጠይቃል። ከራሳችሁ ነው ወይስ ከመንፈስ ቅዱስ ነው የመጣው? ቅንጥታችሁ በእርግጥ የሚመነጨው ከየት ነው? ከራሳችሁ ወይስ ከመንፈስ ቅዱስ? እነዚህን ጥያቄዎች እንድናነሣ የሚያደርገን መሠረታዊ መርሕ ምንድን ነው? በግልጽ፤ የመጀመሪያነት ወይም የሁለተኛነት ጉዳይ ሳይ ነው የሚያጠነጥነው፤ እግዚአብሔር ሁልጊዜ የመጀመሪያውን አይቀበልም፤ ሁለተኛውን ግን ይቀበላል።

ይህን ማብራራት በጣም አፈልጋለሁ። እኔ ቁጡ ነኝ። ስለዚህ ትዕግሥተኛ ሰዎችን ሳይ እድናቅቴን አገልጸለሁ። እግዚአብሔር ግን፤ ያ ትዕግሥት ከየት እንደ መነጨ በመጠየቅ በጥልቅ ይመረምራል። እኛ “በመጀመሪያው ውስጥ” የትኛውንም መልካም ነገር ሰናይ ወዲያውኑ መልካምነቱን እንናገራለን። እግዚአብሔር ግን ከእርሱ ከራሱ የተገኘ ካልሆነ መልካም ነው አይልም። ከዚህም የተነሣ ለርሱ መልካም ያለው በእርግጥም መልካም እንደ ሆነ እርግጠኞች እንሆናለን። እኛ በድፍረት የሚናገርና በንቃት የሚያገለግል ሰባኪ ሰንመሰከት፤ መንፈሳዊ እንደ ሆነ ልንደመድም እንችላለን። እግዚአብሔር ግን እነዚህ በጎ ጎኖች “ከመጀመሪያው” ወይስ “ከሁለተኛው” እንደ መጡ ማወቅ ይፈልጋል። እንድ የተወደደ ወንድም

ይህንን ጉዳይ፡ ምላሳቸውን በቡጢ እየነረተ የሚለብከ ሰባኪ ሲያዩ በጎይል የተሞላ ሰባኪ መሆኑን ከሚናገሩ አንዳንድ ክርስቲያኖች ጋር እንናገራቸዋለን። ነገር ግን፡ የተገለጠው ጎይል ከየት እንደ መጣ መጠየቅ አለብን። ከመጀመሪያው በሚመጡ ተሰጥዎቻቸው፡ ጎይሎች ወይም ተፈጥሮዎች ላይ እንመሠረትም። ከእዲሱ ውልደት በኋላ የተከሰቱት ብቻ ናቸው ከሁለተኛው የመጡት፤ ስለዚህም በአግዚአብሔር ተቀባይነት አላቸው።

የሁለተኛው መርሕ ሁሉም እማኞች ላይ ይሠራል

ይህ መርሕ ለሰባኪዎች ብቻ ሳይሆን ለሁሉም እማኞች ይሠራል። የትኛውም ተፈጥሮአዊ መልካምነት - ለምሳሌ ትዕግሥት - ልክ የተወሰነ ገደብ ድረስ እንደሚለጠጥ የብር ላላቲክ ነው፤ በጥቂት ጊዜ ውስጥ መበጠሻ ነጥቡ ላይ ይደርሳል፤ ከዚያም ከአግዚአብሔር ጋር መቀጠል አይችልም። ተፈጥሮአዊው መልካምነት (በዚህኛው ምሳሌ ትዕግሥት) ከአግዚአብሔር ከመጣ ግን ከቀድሞው ፍጹም በተለየ መልኩ፤ እስፊላጊው ነጥብ ድረስ ሊለጠጥ ይችላል። ተፈጥሮአዊ ሃብት መንፈሳዊ ፍላጎትን ሊያረካ እንደማይችል ግልጽ ሊሆንልን ይገባል። ከመጀመሪያው (ከአዳም) የሆነው፤ ከሁለተኛው (ከክርስቶስ) የሆነውን ፈጽሞ ሊያግዝው አይችልም። እቤት! ሰዎችን መውደድ አለክ ቻሉ ድረስ፤ ችግር እንደሌለባቸው የሚያሰቡ ለጉዳዩ ናቸው! ታዲያ ይህ ችግር የለውምን? ለመሆኑ ይህ ፍቅር ከአግዚአብሔር የመጣ ነውን?

አንድ ወንድም ከሰማይ የመጣ ብቻ ነው ወደ ሰማይ የሚመለሰው ብሏል። እኛነታችንና ያለን ሁሉ ከሰማይ ስለ መጣ እገራችን በሰማይ እንደ ሆነ እንቆጥራለን። ስለዚህም ነው ወደ ሰማይ መመለሱ ወደ እገራችን መመለሱ ነው የሚባለው። ሆኖም፤ የእኛ የሆነው ነገር ምድራዊ እንጂ ሰማያዊ ካልሆነ፤ ሰማይ ከእገርነቱ ይልቅ ጊዜያዊ ማረፊያ ሆኖል ዐይነት ይሆንብናል። አግዚአብሔር ከእርሱ ያለወጣውን ነገር መልሶ እንደማይቀበል ደግሞ እርግጥ ነው።

ራሳችንን ይህን እንጠይቅ፡- ከመንን በኋላ በሕይወታችን ለውጦች አሉ? ክርስቲያን መሆን ማለት ከጎጠኦት፤ ከውድቀት፤ ከድካም እና ከርኩሰት መለየት ብቻ ነው? እነዚህ መወገዳቸው መልካም ነው፤ እግዚአብሔር ግን ይህ በቂ አንዳልሆነ በቃሉ ግልጽ አድርጎታል። መጥፎ ነገሮችን ብቻ አይደሉም መልካም አይደሉም ያለው፤ ነገር ግን መልካም ተብዬዎቹን የሥጋ ገጽታዎችም መልካም አለመሆናቸውን በግልጽ ተናግሯል። የመጀመሪያው እንደማያስፈልገው ተናግሯል - ቅንጣት ሳይቀር በጠቅላላው። የሥጋን ፀያፍ ጎጠኦት እንደማይቀበል ሁሉ ሥጋዊ ብርታትንም አይቀበልም። የሥጋን ርኩሰት እንደሚያወግዝ ሁሉ ሥጋዊ መልካምነትንም ያወግዛል። ከተፈጥሮአዊው ሕይወት በሚመጣው በማንኛውም ነገር ደስ አይለኝም። ከእርጌው የሆነው የትኛውም ነገር ከእዲሱ ጋር ሊቀላቀል አይችልም።

በወንጌላት ውስጥ ጌታችን ኢየሱስ፤ “ከእኔ ይልቅ እናቱን ወይም አባቱን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባም፤ ከእኔ ይልቅ ወንድ ልጄን ወይም ሴት ልጄን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባም” ማለቱን እንብብናል (ማቴ. 10፡37)። በተጨማሪም “ወደ እኔ የሚመጣ ሁሉ አባቱንና እናቱን ሚስቱንና ልጆቹን፤ ወንድሞቹንና እገቶቹን፤ የራሱንም ሕይወት እንኳ ሳይቀር በይጣላ፤ ደቀ መዝሙሩ ሊሆን አይችልም” ብሎ ሲናገር እናያለን (ሉቃ. 14፡26)። ሆኖም ጌታችን ከሐዋርያው ጳውሎስ መልእክቶች በአንዱ በኩል ልጆች ወላጆቻቸውን እንዲታዘዙ ብቻ ሳይሆን፤ ወላጆችም ልጆቻቸውን እንዳያስቆጧቸው እጥብቆ ያላስባል (ኤፌ. 6፡1-4 ይመለከታል)። ጌታ በባልና በሚሰጥ መካከል ሊኖር ስለሚገባው ትክክለኛ ጎብረትም ጭምር፡- ባሎች እንዴት የገዛ ሚስቶቻቸውን መውደድ እንዳለባቸው እና ስለ ሚስቶችም እንዲሁ ይናገራል (ኤፌ. 5፡22፤ 25 ይመለከታል)። ወንጌላት መጥላት ላይ ሲያርፉ፤ መልእክቶች መውደድ ላይ ያርፋሉ። “በመጀመሪያው” እና “በሁለተኛው” መካከል - ከሥጋ በሆነው እና ከመንፈሳዊ ቅዱስ በሆነው መካከል - ያለውን ልዩነት ማወቅ ካልቻላችሁ፤ ጌታችን ኢየሱስ “ከእኔ ይልቅ እናቱን ወይም አባቱን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባም” ቢል ሰትለሙ፤ ለምን እንደ ሆነ አይገባችሁም፤ ቤተ ለቦቻችሁ ላይም ግድ የለሽ እና ጨካኝ ሁኑ ያለ ሊመስላችሁ ይችላል፤ ወይም ሐዋርያው

ጳውሎስ የቤተ ሰብ አባላት አርሰ በርሰ ሊዋደዱ ይገባል ሲል፤ የቤተ ሰብ አባሎቻችሁን ከየትኛውም ነገር አብልጣችሁ ውደዱ ማለቱ ነው ብላችሁ ልትደመድሙ ትችላላችሁ። ነገር ግን፤ ጌታ ኢየሱስ ያስጠነቀቀው ፍጥረታዊውን ፍቅር፤ ሐዋርያው ጳውሎስ እንድታሳድጉት አጥብቆ የሚያሳስባችሁ ደግሞ መንፈሳዊውን ፍቅር እንደ ሆነ አላስተዋላችሁም። ፍቅራችሁ ተፈጥሮአዊ ከሆነ፤ ለቤተ ሰባችሁ ያላችሁ ፍቅር ከአርሱ ጋር ያላችሁ ኅብረት እና ለአርሱ ያላችሁ ፍቅር በከፍተኛ ሁኔታ እስኪቀንስ፤ ምናልባትም ፈጽሞ እስኪጠፋ ድረስ ከአርሱ ያርቃችኋል። አባትና እናታችሁን እንዲሁም ሚስትና ልጆቻችሁን ለእግዚአብሔር አሳልፋችሁ ከሰጣችሁ ግን፤ እንድትጠሏቸው ፈቃዱ ቢሆን እንኳ ታደርጉታላችሁ፤ ከዚያ ሁለተኛውን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ታስተውላላችሁ፤ አርሱም አባትና እናታችሁን እና ሚስትና ልጆቻችሁን መውደድ ነው። ከዚህ በኋላ “ከመጀመሪያው” ነጻ ወጥታችሁ ወደ “ሁለተኛው” ተሞክሮ መግባት ሆኖላችኋል። ሰዎች ወንጌላትን ብቻ ወይም መልአከቶችን ብቻ ሲይዙ ትልቅ ስሕተት ይፈጽማሉ።

ዘወትር ከመጀመሪያው ነጻ መውጣት አለብን

ሕይወታችን እና ጥረታችን ሁሉ ዘወትር ከመጀመሪያው ነጻ መውጣት አለባቸው። ምናልባት ይህን እንደሚከተለው ማብራራት አችላለሁ። ሁለቱን ሥጋዊና መንፈሳዊ የሚሉትን ቃላት፤ በረቂቅ ሐሳብ ደረጃ መረዳት በአንጻሩ ቀላል ነው፤ ከገቢራዊ ገጽታቸው አንጻር መለየት ግን አስቸጋሪ ነው። ከመጀመሪያው የመጣውን መልካም ከሁለተኛው ከመጣው መልካም አንዴት ለይተን ማወቅ እንችላለን? ልንለያቸው የምንችልበት ልዩ መታወቂያ አላቸው? እንደ ዐቢይ መርሕ እዚህ ጋ ላስቀምጥ፤ መንፈሳዊ የሆነው ሁሉ በሞት ውስጥ ያስፈ ነው (ይህን ጉዳይ የቀመሱ ሁሉ እሜን እንደሚሉ እምናለሁ)። በሌላ አገላለጽ፤ መንፈሳዊ የሆነው ሁሉ ከሞት የተነሣው ነው። ያለ እግዚአብሔር ልዕስ ተፈጥሮአዊ ጎይል ጣልቃ ገብነት ከተፈጥሯዊ ውልደት የመነጨ ሁሉ የመጀመሪያው ነው፤ እንደ ሰው ከውልደቱ ጀምሮ ጌታን እስኪያምን ድረስ ያለው ጉብዝና፤ ፍቅርን የተሞላ

ደግነት፤ መልካምነት ወይም ተስጥያ ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ሥጋዊ ተደርገው ይቆጠራሉ። በዚህ ወቅት የትኛውም ነገር እግዚአብሔርን አያስደስተውም። ነገር ግን እንደ ሰው በጌታ ኢየሱስ ካመነ በኋላ፤ እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ በኩል የጨመረው የትኛውም ነገር የሁለተኛው ነው፤ በእንደ ልብ ተፈጥሮአዊ የሆኑትን መልካምነቶችና ተስጥያዎች ሁሉ - መታመኛ እንደማይሆኑ ቆጥሮ - ከደሏ። እሁን ግን፤ ከርስቶስ በሕይወቱ መታየት ይችል ዘንድ እንዲመራው፤ ጥንካሬና ድል እንዲሰጠው በመንፈስ ቅዱስ ላይ ይታመናል። ከሁለተኛው ማለትም ከእግዚአብሔር የሆነው ሁሉ፤ እማኙ የራሱን ጥበብ፤ ጥንካሬና ተፈጥሮአዊ ተስጥያ እንዲያስቀምጥ ያደርገዋል። ከዚህ በኋላ የምናገኘው ነገር አርሱ ትንሣኤ ያገኘ፤ መንፈሳዊ እና ሁለተኛው ነው።

ከእግዚአብሔር ከሆነው ከሁለተኛው ባገኘው ትሩፋት፤ በሁለተኛው ሕይወት የምንኖረው ምንኛ ጥቂት ነው፤ በእኛ ዘንድ በአብዛኛው የተለመደው ድርጊት፤ ከመጀመሪያው የሆኑትን መጥፎ ነገሮች ማስወገድ እና መልካም በሆኑት ግን መቀጠል ነው። ለእግዚአብሔር ግን ንቅዘት፤ ርኩሰት እና ኅጢአት ሁሉ በሞት ውስጥ እልፈው እንደሚወገዱ ሁሉ ተፈጥሮአዊ ጉብዝናችን፤ ጨዋነታችን እና ርኅራኄአችንም ጭምር በሞት ማለፍ አለባቸው። ምናልባት፤ ተፈጥሮአዊ ጉብዝናችንን አለመጠቀም ሞኝነት አይደለምን? ተፈጥሮአዊ ጨዋነታችንን አለመጠቀም ጨካኝነት አይደለምን? ብለን ልንገምት እንችላለን። ሆኖም የመጽሐፍ ቅዱስ መልስ እግዚአብሔር እነዚህ ሁሉ በሞት ውስጥ እንዲያልፉ ይፈልጋል የሚል ነው። ለምሳሌ፤ እኔ እጅግ በጣም ጎበዝ ነኝ አንበል። ከጉብዝናዬም የተነሣ በጣም በርካታ አዳዲስ ሐሳቦችን ከመጽሐፍ ቅዱስ ላገኝ አችላለሁ፤ ነገር ግን እንደ ሁለተኛው መርሕ መኖሪያ ከፈለግሁ፤ በጉብዝናዬ እልደገፍም፤ ይልቁንም ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር ላይ እደገፋለሁ። መጽሐፍ ቅዱስ ሳነብም ሆነ ስጸልይ ቃሉ፤ “ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና” (ዮሐ. 15፡5) እንደሚል በእግዚአብሔር እታመናለሁ። እናንተም በሞት ውስጥ ማለፋችሁን በዚህ መንገድ ታውቃላችሁ። በዚህ ረገድ ራሳችሁን አዋርዳችኋል። ይህን በማድረጋችሁም በታደሰው ጉብዝናችሁ እግዚአብሔር እንዴት መጠቀም

አንደ ጀመረ ትመለከታላችሁ። በሞት ውስጥ ያለፈ የትኛውም ነገር፤ በመስቀሉ ውስጥ ዐልፏልና በእግዚአብሔር ይፈለጋል፤ አርሱም ይጠቀምበታል።

የሁለተኛው ሕይወት - ለሥጋ አይመችም

በጣም በእርግጠኝነት፤ ሥጋችሁ “የፈለጉትን ነገር በፍጥነት ለማድረግ አንዳችም ነጻነት የሌለው፤ ምን ዐይነት ሕመም የበዛበት ሕይወት ነው፤ እግዚአብሔርን ጥበቃ ጊዜ ማበከን ይበዛዋል፤ የተበላሸሁና የማልጠቅም መሆኔን መቀበልና በጸሎት ጊዜ መውሰድ ሊኖርብኝ ነው” ሲል መጮኹ አንደማይቀር ልብ በሉ። ሆኖም አንዲህ ዐይነቱ ሕይወት ፍሬ የሚያፈራ ሕይወት መሆኑን ልናስታውስ ይገባል፤ “አውነት አላችኋለሁ፤ የሰንዴ ቅንጣት መሬት ላይ ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች፤ ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች” (ዮሐ. 12፥24)። የጌታቸው ቃል ይህን ቢልም፤ ብዙ አማኞች ግን ይህን አመለካከት ተቀብለው ማስተናገድ አይፈልጉም። ከዚህም የተነሣ የሚኖሩት ሕይወት ሁሉ በመጀመሪያው መሠረት ነው። በሁለተኛው ውስጥ ያለውን ሕይወት ፈጽሞ አያውቁትም ወይም የሚያውቁት ጥቂቱን ነው። ፍጥረታዊ ሕይወታቸው በሞት ውስጥ ማለፍን ይቃወማል። ከውጭ ሲታዩ በጣም ጥሩ ይመስላሉ፤ ነገር ግን አውነተኛ መንፈሳዊ ፍሬ አያፈሩም።

ይህን ለማብራራት ራሱን ጌታ ኢየሱስን ልጠቀም። ጌታ ኢየሱስ በምድር በነበረበት ዘመን ኅጢአት አያውቅም ነበር። ከራሱ የሚናገር ቢሆን አንኳ በተናገረው መሠረት የሚያደርገው ሁሉ ሁሉ መልካም ይሆን ነበር፤ አርሱ ኅጢአትን የማያውቅ፤ ገጹሐና ያለ ነቀፋ ነበርና። ሕይወቱና በሕርይው ፍጹም ነበር። ዳሩ ግን፤ በምድር በተመላለሰበት ጊዜ ጌታ ኢየሱስ በተደጋጋሚ፤ “አብ ሲሠራ ያየውን ብቻ አንጂ ወልድ ከራሱ ምንም ሊያደርግ አይችልም፤ አብ የሚያደርገውን ሁሉ ወልድ ደግሞ ያደርጋል” አያለ ይናገር ነበር (ዮሐ. 5፥19)። የሚያደርገውን ነገር ሁሉ ለምን በራሱ አያደርግም ነበር? ያ በተፈጥሮ እንጂ በአብ ሊሆን አንደማይችል ስለ ተረዳ ነው። አንደ ጌታችን ኢየሱስ በበሕርይው ፍጹምና ገጹሐ የሆነ ከራሱ ምንም ካላደረገ፤ አኛማ አንዴት አብልጠን በራሳችን ምንም ነገር ለማድረግ

መሞከር ባልተገባን ከሰማይ የመጣው አርሱ ራሱ ከሥጋው ይልቅ መንፈስ ቅዱስን ከተደገፈ፤ አኛማ አንዴት አብልጠን በመንፈስ ቅዱስ ልንደገፍ ይገባን፤

ጌታ ኢየሱስ የትኛውንም ነገር የሚያደርገው አንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ነው፤ መንፈስ ቅዱስን ተደግፎም ነው። በዚህም ኅጢአትን የማያውቅ ማንነት አንኳ በእግዚአብሔር ፊት ብቁ ያለመሆኑን አውነታ አሳይቶናል። ሕይወታችን ተፈጥሮአዊውን መልካምነትን አንዲሁም ኅጢአትንና ርኩሳትን ድል ማድረግ አለበት። በአኛ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት በፍጥረታዊው ማንነት ምንኛ አንደሚጨቅን በተረዳን፤ ሕይወታችንም ሆነ ተግባራችን በሐሳቦችን የተቃኙ ናቸው። በእግዚአብሔር አገልግሎት ውስጥ በራሳችን ጥበብና ጥንካሬ አብዝተን አንተማመናለን። ዛሬ የእግዚአብሔር ጥሪ በፊቱ አንድንወድቅና በአንድ ልብ ፍጥረታዊ የሆነውን ሁሉ ከንቱ አንደ ሆነ አንድንቆጥሮ ነው። በሙሉ ልብ አንድንታመነውና አንድንታዘዘውም ራሳችንን በፊቱ ትሑትና ባዶ አድርገን አናቅርብ።

አንደዚህ ዐይነቱ መንገድ ለሥጋ ሕመም አንደ ሆነ እናውቃለን። ይህ ሕይወት በራሱ ላይ የማይታመንና ትሑት ሕይወት ነው። በሁለተኛው ሕይወት መኖር ከፈለግን፤ አንደ እግዚአብሔር ምርኮኛ በየዕለቱ በትሑትና ልንኖር ይገባል። አንዲህ ዐይነቱ ሕይወት እግዚአብሔርን ያስደስተዋል፤ መንፈሳዊ ውጤታማነትም አለው።

በመቋጫዬ ይህንን ልብል፤ ጸሎት ሳያስፈልገው ወይም በመንፈስ ቅዱስ ኅይል ላይ ሳይደገፍ የሚከወን ነገር ሁሉ እግዚአብሔርን አያስደስተውም፤ አንዲያውም ከሥጋ ስለ ሆነ ይኮንዋል። እናም የሆነው እና ያለን ነገር ሁሉ እግዚአብሔርን በመታመን በትሑትና ያገኘው ይሁንልን። እስከ ጌታችን ዳግም ምጽዓት ድረስ ተፈጥሮአዊ ሕይወታችንን በእግዚአብሔር ሕይወት ለሞት አሳልፈን መስጠት ይሁንልን። የእግዚአብሔር አዲሱ ፍጥረት እርጌውን ፍጥረታችንን ይዋጥ።

እናንተም የገዢነትና የሥልጣን ሁሉ ራሱ በሆነው በክርስቶስ ሙሉ ሆኖችኋል። በእርሱ ሆኖችሁ በእጅ ባልተደረገ መገረዝ ተገረዛችሁ፤ በክርስቶስም መገረዝ የሥጋን ንጢአታዊ ባሕርይ አሰወገዳችሁ፤ በጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀበራችሁ፤ እርሱን ከሙታን ባሰነሣው በእግዚአብሔር ንይል በማመን ከእርሱ ጋር ደግሞ ተነሣችሁ። እናንተም በበደላችሁና የሥጋችሁን ንጢአታዊ ባሕርይ ባለ መገረዝ ሙታን ሳላችሁ፤ እግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ሕያዋን እደረጋችሁ፤ ንጢአታችንንም ሁሉ ይቅር እለን። (ቆላ. 2፡10-13)

አብራም ዕድሜው 99 ዓመት በሆነ ጊዜ፤ እግዚአብሔር (ያህዌ) ተገልጦለት እንዲህ አለው፤ “አኔ ኤልሻዳይ ነኝ በፊቴ ተመላለስ ነቀፋም አይነርብህ”። (ዘፍ. 17፡1)

ከዚያም እግዚአብሔር አብርሃምን እንዲህ አለው፤ “በእንተም በኩል፤ እንተና ከእንተ በኋላ የሚመጣው ዘርህ ከትውልድ እስከ ትውልድ ኪዳን ትጠብቃላችሁ። እንተና ከእንተም በኋላ የሚመጣው ዘርህ የምትጠብቁት ኪዳን ይህ ነው፤ በመካከላችሁ ያለ ወንድ ሁሉ ይገረዝ። ለእዚህ ሁላችሁም ሸለፈታችሁን ትገረዛላችሁ፤ ይህም በእኔና በእናንተ መካከል ላለው ኪዳን ምልክት ይሆናል። የሚመጣውም ትውልድ ሁሉ፤ ማንኛውም ወንድ ልጅ፤ ስምንት ቀን ሲሞላው ይገረዝ፤ እንደዚሁም በቤትህ የተወለደውና ከውጭ በገንዘብ የተገዛ ባዕድ ሁሉ ይገረዝ። በቤትህ የተወለደም ሆነ በገንዘብህ የተገዛ ሁሉ መገረዝ አለበት፤ በሥጋችሁ የሚፈጸመው ይህ ኪዳን የዘላለም ኪዳን ይሆናል። የሥጋ ሸለፈቱን ያልተገረዘ ማንኛውም ወንድ ኪዳን በማፍረሱ ከወገኖቹ ይወገድ”። (ዘፍ. 17፡9-14)

እግዚአብሔር ከአብርሃም ጋር መነጋገሩን ከፈጸመ በኋላ ወደ ላይ ወጣ። በዚያችም ዕለት አብርሃም እግዚአብሔር (ያህዌ) ባዘዘው መሠረት ልጁን አስማኤልን፤ በቤቱ የተወለዱትንና ከውጭ በገንዘብ የገዛቸውን ወንዶች በሙሉ ገረዛቸው። (ዘፍ. 17፡22፤ 23)

“[ክርስቲያኖች] በእርሱ [በክርስቶስ] ሆኖችሁ በእጅ ባልተደረገ መገረዝ ተገረዛችሁ፤ በክርስቶስም መገረዝ የሥጋን ንጢአታዊ ባሕርይ አሰወገዳችሁ” (ቆላ. 2፡11)። እኛ ክርስቲያኖች በእጅ ባልተደረገ መገረዝ እንደ ተገረዝን በዚህ ቃል እናውቃለን። ይህም ማለት፤ ክርስቲያኖች በክርስቶስ ከወረሷቸው ነገሮች መካከል እንዲኖር በክርስቶስ መገረዝ ነው ማለት ነው። እንዳንዶች መገረዝ ምን ማለት እንደ ሆነ ላይረዱ ይችላሉ። ለእዚህ ግዝረት ለመጀመሪያ ጊዜ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ወደተጠቀሰበት ዘፍጥረት 17 እንመለስ። እዚያ ጋ የሚለውን ከተረዳን፤ እዚህ ቆላስያስ ምዕራፍ ሁለት ላይ ምን እንደ ተባለ መረዳት እንችላለን።

ጉዳዩን በቅጡ መረዳት እንድንችል ምናልባት የሆነ ዳራ ያስፈልገናል። በዚህ ወቅት አብርሃም ዕድሜው 99 ዓመት ነበር (ዘፍ. 17፡1)። ከዐሥርት ዓመታት በፊት፤ ገና ዕድሜው 86 ላይሞላ፤ ልጅ አንደሚኖረውና የብዙ ሕዝብ ላባት እንደሚሆን እግዚአብሔር ቃል ገብቶለት ነበር። የሆነ ሆኖ፤ አብርሃም ራሱን በጣም እንዳረጀ እና ሚስቱም መፀነሻ ጊዜዋ እንዳለፈ ይቆጥር ነበር። ለእዚህ ቀበጸ ተሰፋ ውጦት ነበረ። ያኔ ሚስቱ ሣራ አገልጋይዋን አጋርን እንደ ዕቁባት እንዲወሰዳት መከረችው። እግዚአብሔር ቃል ኪዳኑን እንዲጠብቅ በሥጋዊ መንገድ ሊረዳት ተመላጠፋ። አብርሃምም በ86 ዓመቱ ከአጋር ወንድ ልጅ ወለደና አስማኤል ብሎ ሰየመው (16፡16)።

እዚህ ሁኔታ እግዚአብሔር የሰጠው እፅፋ ምንድን ነው? ጉዳዩን በዚያ መንገድ እንዲፈጽሙት አለማቀድ ብቻ ሳይሆን፤ በሥጋዊ መንገድም እንዲያግዙት ፈጽሞ አልፈለገምና። ለእዚህም በሥጋቸው በመታመናቸው እግዚአብሔር ችላ ላላቸው። በአብርሃም 86ኛ ዓመትና 99ኛ ዓመት መካከል በነበሩት 13 ዓመታት ውስጥ አብርሃምና እግዚአብሔር እንዳችም ግንኙነት ስለ ማድረጋቸው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተዘገበ ነገር የለም። አብርሃም በ86 ዓመቱ መውለድ የሚያስችለው ዕቅም ነበረው፤ በ99 ዓመቱ ግን የመውለድ እንጥፍጣፊ ተሰፋም አልነበረውም። ከእርሱ ጋር ኪዳን ለመግባት እግዚአብሔር እስከዚያች ዕዳት ድረስ ጠብቋል፤ ይህም ኪዳን የአብርሃም ወገን የሆኑ ወንዶች ሁሉ እንዲገረዙ የሚጠይቅ ነው። ኪዳኑ ከተፈጸመ

ከአንድ ዓመት በኋላ ሣራ ይሰሐቅን ወለደች። መጀመሪያ ግዝረት ተፈጸመ፤ ከዚያም የይሰሐቅ ውልደት መጣ። ያለ ግዝረት ይሰሐቅ ሊኖር አይችልም ነበር።

እግዚአብሔር ግዝረት ያዘዘበትን ምክንያት በዚህ መንገድ ልንወሰደው እንችላለን። አሁን የእግዚአብሔር ድርጊት የአብርሃም ድርጊት ተቃራኒ ነው። አብርሃም ዕድሜው 86 በነበረበት ወቅት ሥጋዊ ብርታቱንና ሰዋዊ ዘዴን መጠቀም ይችል ነበር። በ99 ዓመቱ ግን፣ ተሰፋ ቢሰነቱ ገባው። አሁን የትኛውም ነገር መደረግ ካለበት የሚያደርገው ራሱ ኤልሻዳዩ እግዚአብሔር ነው። በዚህ ወሳኝ ወቅት ላይ “እኔ ኤልሻዳይ ነኝ” የሚለው መጠሪያ ለመጀመሪያ ጊዜ ጥቅም ላይ መዋሉን መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል፤ ያለ ሁሉን ቻዩ እግዚአብሔር፤ ሰው ምንም ጎይል እንደሌለው በወቅቱ አብርሃም ተረድቶ ነበርና። የግዝረት ትርጓሜም ይህ ነው።

አንድ - ያለ መገረዝ ቅጣት

“የሥጋ ሸለፈቱን ያልተገረዘ ማንኛውም ወንድ ኪዳንን በማፍረሱ ከወገኖቹ ይወገድ” (ዘፍ. 17፡14)። ያልተገረዙ ሰዎች አንደ እግዚአብሔር ሕዝብ እንደማይቆጠሩና ከእርሱም ጋር ጉዳይ እንደሌላቸው ከዚህ ቃል መረዳት እንችላለን። አንድ አብርሃም ዘር አይቆጠሩም፤ በዚህም መሠረት በአብርሃም ኪዳን አይካተቱም።

ሁለት - የግዝረት ባሕርይ

“የሚመጣው ትውልድ ሁሉ፤ ማንኛውም ወንድ ልጅ፤ ለምንት ቀን ሲሞላው ይገረዝ” (17፡12)። መገረዝ ምን እንደ ሆነ እናውቃለን፤ ከገላችን ላይ ጥቂት ቆዳ ተቆርጦ ይወገዳል። ግን እግዚአብሔር የሰውን አካል ከሠራ በኋላ ቆዳው እንዲቆረጥ ለምን ፈለገ? ሕፃን ልጅ ሲወለድ፣ ውብ የእግዚአብሔር ፍጡር አይደለምን? በእርግጥ ነው። እግዚአብሔር ለዚህ ሕፃን ሕይወት ከሰጠው በኋላ፣ ሰዎች ከቆዳው ላይ እንዲቆርጡ ተጨማሪ ሥራ የሚጠበቅባቸው ታዲያ ለምንድን ነው? ራሱ እግዚአብሔር ሕፃኑ ተገርዞ እንዲወለድ ለምን አያደርግም? ከዚያ ይልቅ ሰዎች ከሕፃኑ ቆዳ ላይ ጥቂት ቆርጠው እንዲጥሱ ለምን ፈለገ? ደግሞስ ሕፃን ልጅ

ለምን በለምንተኛው ቀን የግድ እንዲገረዝ ተፈለገ? በእርግጥ ለምንተኛው ቀን የጌታችን ትንሣኤ ለመልካች እንደ ሆነ እናውቃለን። ስለዚህ በለምንተኛው ቀን መገረዝ ማለት በክርስቶስ የትንሣኤ ጎይል የሥጋችንን ከፉ ምኞትና ለሜት ቆርጦ መጣል ማለት ነው። ስለዚህ የመገረዝ መሠረታዊ ትርጉም የሥጋን ከፉ ምኞትና ለሜት ማስወገድ ነው።

ሆኖም ሕፃኑ ከለምንተኛው ቀን ይልቅ በተወለደበት ቀን እንዲገረዝ እግዚአብሔር ለምን አላዘዘም? እዚህ ጋ በመፍጠርና በመቼዝት መካከል፣ በፍጥረታዊውና ከሞት በተነሣው መካከል ያለውን ልዩነት መመልከት እንችላለን። ስለ ወንጌል ባለን መረዳት መሠረት፣ እግዚአብሔር ማንንም በተወለደበት ዕለት ከክርስቲያን አያደርግም - ለተወለደው ሕፃን መንፈሳዊ ሕይወት አይሰጠውም ለማለት ነው። ከምርጥ ቤተ ሰቦች የተወለደ ሕፃን እንኳ ዳግም መወለድ አለበት፤ በዚያ ሕፃን ላይ የተገለጠው የእግዚአብሔር የመፍጠር ጎይል ብቻ እንጂ የቤዛዎት ጎይሉ ጭምር አይደለምና። በእግዚአብሔር ተፈጥሮአል፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ሕይወት፣ ማለትም የትንሣኤ ሕይወት የለውም። በምድር ላይ ካሉ ሁሉ የላቀ ውብ ፍጥረት እዲስ የተወለደ ሕፃን ልጅ ነው። ኅጢአት የሌለበት ይመስላል። እግዚአብሔር በሰጠው የቀደመው ኪዳን መሠረት፣ በለምንተኛው ቀን ካልተገረዘ (በተፈጥሮአዊው እገላለጽ) ከእግዚአብሔር ሕዝቦች ተለይቶ ይወገዳል። በመንፈሳዊው እገላለጽ፣ እግዚአብሔር በሰጠው እዲሱ ኪዳን መሠረት፣ በክርስቶስ ካልተገረዘ ተመሳሳይ ነገር ይሆንበታል።

ምናልባት በተፈጥሮ ጥሩ፣ ጨዋ እና በኅጢአት ያልተበከላችሁ ልትሆኑ ትችላላችሁ። በግብረገባዊነትም ከሌሎች ለዎች የላቃችሁ አድርጋችሁ ልታለቡ ትችላላችሁ። ያልተገረዘችሁ ከሆነ፣ ከእግዚአብሔር ሕዝቦች መካከል አትቆጠሩም። እዲስ የተወለደ ሕፃን መገረዝ ካስፈለገው፣ እኔና እናንተም እንዴት አብልጠን መገረዝ አያስፈልገን? ሕፃን ልጅ በለምንተኛው ቀን መገረዝ ካስፈለገው፣ እኔና እናንተ ለብዙ ዓመታት በምድር ላይ ከኖርን በኋላም እንዴት አብልጠን መገረዝ አያስፈልገን? እጆቻችን እና እግሮቻችን ምን ያህል እንደ ረከሱ ማን

ባላየን? ታዲያ በስምንተኛው ቀን ልንገረዝ አይገባንም? ማንም በተፈጥሮአዊ ማንነቱ አግዚአብሔር ጋ ሊደርስ አይችልም። ምንም ያህል ከወንጌሉ ብንሰማ፣ ካልተገረዘን ከመጥፋት አናመልጥም፤ ሰው ሳይገረዝ በተፈጥሮአዊ ማንነቱ ከቀረ በእርግጥ ይጠፋልና።

ሦስት - መገረዝ ያለበት ማን ነው?

“የሚመጣውም ትውልድ ሁሉ ... እንደዚሁም በቤትህ የተወለደውና ከውጭ የተገዛ ባዕድ ሁሉ ይገረዝ” (17፡12)። በቀደሙት ጊዜአት ሁለት ዐይነት ሰዎች መገረዝ ያስፈልጋቸው ነበር፤ እንደኛው ዐይነት በቤት ውስጥ የተወለዱትን ሲይዝ፣ ሌላኛው ደግሞ በገንዘብ የተገዙትን ይይዛል። በቤት የተወለዱም ሆነ የተገዙ ሰዎች መገረዝ ነበረባቸው። አግዚአብሔር ይመለከታል፤ ዛሬ እኛ ከአግዚአብሔር ተወልደናል ደግሞም ተገዝተናል ወይም ተዋጅተናል። ተከታዮቹ የአዲስ ኪዳን የጥቅስ ስብሰባችን ይህንኑ ያሳያሉ። (1) “ከቀድሞ አባቶቻችሁ ከወረሰችሁት ከንቱ ከሆነ ሕይወት የተዋጁችሁት በሚጠፋ ነገር፤ በብር ወይም በወርቅ እንዳልሆነ ታውቃላችሁ፤ ነገር ግን አናንተ የተዋጁችሁት ነውርና እንከን እንደ ሌለበት በግ ደም፤ በክርስቶስ ክቡር ደም ነው” (1ጴጥ. 1፡18-19)፤ “በዋጋ ተገዝታችኋልና” (1ቆሮ. 6፡20)። (2) “ከአግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ” (1ዮሐ. 3፡9)፤ “ከመንፈስ የተወለደም መንፈስ ነው” (ዮሐ. 3፡6)። እነዚህ ቁጥሮች ከአግዚአብሔር የመወለዳችንን አውነታ በግልጽ ይናገራሉ።

ምንም እንኳን አግዚአብሔር ከእኛ (አይሁዳዊ ካልሆንነው) ጋር ኪዳን ባይገባም፤ እኛ አሕዛቦችም ለመገረዝ ዕድሉ አለን፤ “በመካከላችሁ የሚኖር መጻተኛ የአግዚአብሔርን (ያህዌ) የፋሲካ በዓል ማክበር ቢፈልግ፤ በቤተ ሰቡ ያሉት ወንዶች ሁሉ መገረዝ አለባቸው፤ ከዚያም አንድ ተወላጅ ተቆጥሮ የሥርዐቱ ተካፋይ ይሁን። ያልተገረዘ ወንድ ግን የፋሲካን ምግብ አይብላ” (ዘፀ. 12፡48)። ይህ ከፍል አንድ ባዕድ አሕዛብ መገረዝ እንደሚችል ያሳየናል። በጌታ ኢየሱስ ያሳመናችሁ እንባቢዎች ካላችሁ፤ ዛሬ አናንተም መገረዝ እንደምትችሉ እና በክርስቶስ እንደ

ተገረዙት አንድ ሌሎች የአግዚአብሔር ልጆች መሆን እንደምትችሉ መናገር እወዳለሁ - ፈቃደኛ ከሆናችሁ።

አራት - የግዝረት ትርጓሜ

ግዝረት የሥጋ ከፋ ምኞትና ስሜት መወገድ አንድ ሆነ ቀደም ብስን ገልጻል። ማንም አግዚአብሔርን በሥጋው ማገልገል አይችልም፤ ጌታ ኢየሱስም “ሥጋ ግን ምንም አይጠቅምም” ብሏል (ዮሐ. 6፡63)፤ በሮሜ 8፡7 ላይ ደግሞ ሐዋርያው ጳውሎስ፤ “ስለ ሥጋ ማስብ በአግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነውና” ይላል። አግዚአብሔርን ለማገልገልና ከኪዳኑ ዕድል ፈንታ እንዲኖረን ከፈለግን ሥጋን ቆርጠን ልንጥል ይገባል።

ሥጋ ምን ማለት ነው? ሥጋ ማለት አንድ ሰው በትውልዱ የወረለው፤ በተፈጥሮ ያገኘው ነገር ነው፤ ወይም የማያምን ሰው ያለው። መልካምም ሆነ ከፋ ይህ ሥጋ መገረዝ አለበት፤ ምክንያቱም ሥጋ ለአግዚአብሔር ስለማይገዛና መገዛትም ስለማይችል ነው። በሥጋ የተደረገ መልካም ነገር አንኳ አግዚአብሔርን ማስደስት አይችልም። በጌታ ኢየሱስ ካመንን በኋላ፤ የአግዚአብሔርን ደስታ የምንሻ ከሆነ ልባችን መገረዝ አለበት። የአብርሃም ልጆች በሥጋቸው ተገርዘዋል፤ እኛ ደግሞ በልባችን መገረዝ አለብን።

የልብ መገረዝ በአዲስ ኪዳን ብቻ የተገረ ጉዳይ አይደለም - ምናልባት ለአንዳንዶች በሚገርም ሁኔታ - በብሉይ ኪዳንም ተጠቅሷል፤ “ስለአግዚአብሔር ተገረዙ፤ የልባችሁንም ሽስፈት አስወግዱ” (ኤር. 4፡4)። ንጹሕ ያልሆነ ልብ አግዚአብሔርን ማየት አይችልም። ልባችሁ ንጹሕና ያልተበላሸ ነውን? በልባችው ትዕቢተኞች፤ ቅናተኞችና ንጹሐን ያልሆኑ ሰንቶች ጥቸው? እነዚህ ንጹሕ ያልሆኑ ነገሮች ከአናንተ ካልተወገዱ አግዚአብሔርን ማየት አትችሉም። በልባችው ንጹሐንና ቅዱሳን ያልሆኑ ሁሉ አግዚአብሔርን ማየት አይችሉም። ውጫዊ ገጽታችሁ ምናልባት መልካም ሊመስል ይችላል፤ ነገር ግን በውስጣችሁ ዓለማዊውን ትወዳላችሁ። ገሊና የጎደላቸው ሰዎች የሚያደርጉትን ጎጠአት

በልባችሁ ትፈጽማላችሁ። የሌሎችን ቤት፣ ከብት፣ አገልጋይ ወይም ሚስት ትመኛላችሁ? እነዚህ ነገሮች ከልባችሁ ተቆርጠው ካልወጡ፣ በእግዚአብሔር ኪዳን ውስጥ ምንም ድርሻ የላችሁም።

“እግዚአብሔር አንዲህ ይላል፤ ሥጋቸውን ብቻ የተገረዙትን ሁሉ የምቀጣበት ጊዜ ይመጣል ... እነዚህ ሕዝቦች ሁሉ በእርግጥ የተገረዙ አይደሉምና፤ የአስራኤልም ቤት ሁሉ ልባቸው አልተገረዘም” (ኤር. 9፡25-26)። የቀደሙት ዘመን ሕዝቦች በሥጋ የተገረዙ ነበሩ፤ አስራኤላውያን በሥጋ የተገረዙ ቢሆኑም እንኳ ልባቸው የተገረዘ አልነበረም። በእነዚህ አነርሱም ተቆርጠው ሊጣሉ ነበር። ዛሬ ትኩረታችን ሥጋዊ ግዝረት አይደለም፤ ጥያቄአችን ስለ ልባችን ብቻ ነው። ልባችን መርታት አጅግ አለቸጋጋሪ ነው። ልባችን አጅግ ርኩሰ ቢሆን እንኳ፣ በውጫዊ አቀራረባችን ለዎችን ማታለል አንችላለን። የሆነ ሆኖ፣ ልባቸው ሳይገረዝ የቀረ ሁሉ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አይችሉም። በእነዚህ ጥያቄው የውጫዊው ሁኔታ አይደለም፤ የውስጣዊ ሁኔታ አንጂ።

“ለእነዚህ የልባችሁን ሽለፈት ግረዙት፤ ከአንግዲህም ወዲያ ዐንገተ ደንዳና አትሁኑ” (ዘዳ. 10፡16)። በዚህ ከፍል በግልጽ እየተነገረ ያለው በውስጣችን ያለውን ርኩሰት አንድናስወግድ ነው። “እምላክህ እግዚአብሔር የአንተንና የዘርህን ልብ ይገርዛል” (ዘዳ. 30፡6)። በድጋሚ፣ የዚህ ከፍል ትርጉም ከላይኛው ጋር አንድ ዐይነት ነው፤ መልእክቱም፣ ቆሻሻነትን ከልብ ማለወገድ ነው።

አስካሁን ከብሉይ ኪዳን የጠቀሰናቸው ከፍሎች ሁሉ ስለ ልብ መገረዝ ይናገራሉ። አዲስ ኪዳን ደግሞ ለዚህ ጉዳይ የበለጠ ትኩረት ይስጠዋል። ሮሜ 2፡28-29፣ “ግዝረትም ግዝረት የሚሆነው በተጻፈው ሕግ ሳይሆን፣ በመንፈስ የልብ ግዝረት ሊኖር ነው” የሚለው ለዚህ ልዩ ምላሌ ነው። እግዚአብሔር ለአብርሃም የተናገረው ቃል ለካላዊ ግዝረት ነበር፤ አሁን ግን ሁሉም በልብ አንዲገረዙ በመጠየቅ አንድ ምዕራፍ ወደፊት ተሻግሯል። በልቡ ያልተገረዘ ማንም በአብርሃማዊው ኪዳን ዕድል ፈንታ የለውም። ቅዱስ ጳውሎስ ለገላትያ ለዎች በጻፈላቸው መልእክት፣ እኛ ክርስቲያኖች አንዴት የአብርሃም ኪዳን ተካፋዮች አንደ ሆንን ያሳየናል።

ለአብርሃም ቃል የገባለት ሕት ከመሰጠቱ በፊት ስለ ሆነ፣ እኛም ያገኘነው ከሕት በፊት የነበረውን ነው። ሆኖም የልባችን ከፉ ምኞት፣ ትዕቢት እና ቅናት ካልተወገዱ ተቆርጠን እንግላለን፤ ከአብርሃምም ኪዳን ተካፋዮች አንሆንም።

የግዝረትን ትርጉም አስከዚህ ነጥብ ድረስ ብቻ ተነጋግረን ብናቆም፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ምትክ ሕግን በመስበክ ጥፋተኞች እንሆን ነበር። ነገር ግን የልባችንን ከፉ ምኞትና መሻት አናስወግድ ዘንድ መንገድ የሆነን፣ የምንለብከው ወንጌል ስላለ፣ እግዚአብሔርን አናከብራለን፤ እናመለግናለንም። አሁን ትኩረታችንን ወደዚህ መግባት አናዘራለን።

እምሰት - በእጅ ባልተደረገ በክርስቶስ መገረዝ ክርስቲያኖች ተገርዘናል

“በአርሱ [በክርስቶስ] ሆኖችሁ በእጅ ባልተደረገ መገረዝ ተገረዛችሁ፤ በክርስቶስም መገረዝ የሥጋን ኅጠአታዊ ባሕርይ አለወገዳችሁ” (ቆላ. 2፡11)። ሃሌሉያ! እግዚአብሔርን አናመስግን፣ ምክንያቱም ይህ ቁጥር ቀድሞውኑ በክርስቶስ አንደ ተገረዝን ይነግረናል። የእግዚአብሔር ቃል “ትገረዛላችሁ” አይልም፤ “ተገረዛችሁ” አንጂ። “ተገረዛችሁ” የሚለውን ቃል ደጋግመን እናስምርበታለን! በእጅ ባልተደረገ መገረዝ በክርስቶስ ቀድሞውኑ ተገርዘናልና። ይህን አንዴት ልንገልጸው አንችላለን? በቀላሉ ለማለቀመጥ፣ እግዚአብሔር አድርጎታል። ልባችን ምን ያህል ርኩሰ መሆኑን የሚያውቅ ከመካከላችን ማን ነው? ነገር ግን ክርስቶስ በሞተበት ዕለት፣ ይህ ሁሉ ርኩሰት ተለቅሎ ተወግዷል። ይህ በሰዎች እጅ፣ አሊያም በእኛ በራሳችን እጅ እንኳ የተደረገ አይደለም። ከከፉ የሥጋችን ምኞትና ሰሜት ነጻ ያወጣን ራሱ ክርስቶስ ነው። ወንጌሉ ይህ ነው!

የቀደመውን ማንነታችን በተመለከተ ንጹሕ አልነበርንም። ምንም ዐይነት ችግር በራሳችን ላይ አላየንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፤ “ኅጢአት የለብንም ብንል፣ ራሳችንን እናስታለን፤ አውነትም በእኛ ውስጥ የለም” (ዮሐ. 1፡8)። ራሱን የሚያታልል ሰው የምድራችን አጅግ በጣም ትልቁ አታላይ ነው። ለዎችን የሚያታልል ሰው ትልቅ አታላይ ሊሆን፣ ራሱን የሚያታልል ሰው የአታላዮች ሁሉ

ቁንጮ ነው። በእርግጥ፣ በጎጢአትና በርኩሳት የተሞላ ነን። በቆራጥነት፣ በጽኑ መሃላ፣ በብዙ ጸሎትና በብዙ የቃል ንባብ እየተለወጥን እንደምንሄድ እናስባለን፤ እነዚህ ግን ድል እንድናገኝ አያደርጉንም። ድል በቆራጥነት፣ በጸሎት መሃለዎች፣ በቃል ጥናት አይመጣም፤ ሊመጣም አይችልም። ድል ሊመጣ የሚችለው ከርሰቶስ ለእኛ በመስቀል እንደ ሞተ እና እግዚአብሔርም ርኩሳታችንን ሁሉ በዚያ እንደ ሰቀለው በተረዳንበት ዕለት ብቻ ነው። ይህ ነው ወንጌሉ! ዛሬ ጥያቄው እምነትን በታል ወይስ አላመንንበትም? የሚል ነው። ለውጥ ወይም ሰላም ላይለማን ይችላል፤ ሆኖም ማመን እንችላለን።

ሁሉ ነገር በክርስቶስ እንጂ በእናንተ ውስጥ አለመሆኑን ልታውቁ ይገባል። እስካሁን በእናንተ ውስጥ ያለው እሮጌው ፍጥረት ነው፤ በክርስቶስ ውስጥ ግን ድል አለ። እናንተ ከእርሱ ጋር ተጣብቃችኋል። እርሱ የወይት ግንድ ነው፤ እናንተ ደግሞ ቅርንጫፎቹ። እርሱ ራስ ነው፤ እናንተ ደግሞ የእካሉ ብልቶች ናችሁ። በእግዚአብሔር ዘንድ እኛ እሁን በክርስቶስ እየሰሰ ውስጥ ነን። በመስቀሉ ላይ ክርስቶስ ንጢአታችንን ማስተሰረይና የዘላለም ሕይወት መስጠት ብቻ ሳይሆን፣ ይሄን መልካም ያልሆነ ማንነትም ስቅሎታል። ሁሉ ነገር በእርሱ ተሠርቷል። ወንጌሉ ይህ ነው!

እግዚአብሔር የሆነ ነገር ገና ዛሬ እያደረገላችሁ አይደለም። የለም፤ ትላንት ሁሉን ነገር በክርስቶስ ቀድሞ ሠርቶታል። ከዚህ በኋላ ራሳችሁን ላይሆን ጌታን ብቻ ከተመለከታችሁ፣ "እግዚአብሔር ሆይ፣ እመለግንሃለሁ አክብርሃለሁም" ማለት ትችላላችሁ። ወንጌሉ ይህ ነው! ራሳችሁን መስቀል እንዳለባችሁ በተሳሳተ መንገድ እንዳታስቡ። ራሳችሁን እንድትሰቅሉ በእዲስ ኪዳን በየትኛውም ለፍራ አልታዘዘችሁም። መጽሐፍ ቅዱስ በጠቅላላ የሚናገረው ይህንን ብቻ ነው፤ ተሰቅላችኋል፤ ተገርዛችኋል፤ ሁሉም ነገር ተሠርቷል። እሁን ጥያቄው፣ ይህን ታምናላችሁ? የሚል ነው። ክርስቶስ በተሰቀለበት በዚያ ቀን እንደ ተገረዛችሁ መናገር ትችላላችሁ? ካመናችሁ፣ ይህ እውነታ ተሞክሮአችሁ ይሆናል።

ራሳችሁን ተመለከታችሁ እንበል። እንደ ተገረዛችሁ ከለማችሁ በኋላ ዛሬም ያው መሆናችሁ ለምን እንደሚለማችሁ ይገርማችሁ ይሆናል። ሰይጣን እንደ ቀድሞው እንደ ሆናችሁ፣ ምንም ነገር እንዳልተለወጠ፣ ምናልባትም እግዚአብሔር የሚናገረው ትክክል እንዳልሆነ ተጽዕኖ በማሳደር ሲፈትናችሁ ይችላል። በውጤቱም እምነታችሁ ሊፍረከረክ ይችላል።

እሁን የተሻሉ ሰዎች ስለ መሆናቸውና ንጢአት እንደማይነካቸው በልባቸው የሚመለከርላቸው ማረጋገጫ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚጠበቁ ብዙ አይደሉምን? ግልጽ አድርጌ ልናገር፣ ከእግዚአብሔር ቃል በቀር የሚታመን ማረጋገጫ የለም። የእግዚአብሔርን ቃል ካመናችሁ፣ ማረጋገጫው ያ ነው። ከሁሉ የላቀ ማረጋገጫ ያለው እግዚአብሔር መናገሩ ላይ ነው። እናንተ በውስጣችሁ ደስታ ስለ ተለማችሁ ወይም በውጫችሁ ስለ ተለወጣችሁ አይደለም። የእግዚአብሔር ቃል በእጅ ባልተደረገ መገረዝ በክርስቶስ ተገርዛችኋል ስላለ ብቻ ነው። ካመናችሁ ያ ብቻውን በቂ ማሰረጃ ይሆናል።

ሰዎች ያገኙት ለውጥ ስላልታያቸው ወይም ስላልተለማቸው የእግዚአብሔርን ቃል አለማመናቸው እንዴት ዐይነት ሞኝነት ነው! ይህ እምነት አይደለም። ተሞክሯችሁ ምንም ይሁን፣ የእግዚአብሔርን ቃል የበለጠ ወይም ያነሰ እውነት አያደርገውም። ዛሬ የተሻለ ትዕግሥት ስላላችሁና የሆነ ጊዜ ፈተናን ማሸነፍ ስለ ቻላችሁ ብቻ እንደ ተገረዛችሁ ካለባችሁ፣ ይህ እምነት እንዳልሆነ ላስታውሳችሁ። ያ ተሞክሯችሁ ብቻ ነው። ይህ ዐይነቱ ግንዛቤ ለሸንፈት ይዳርጋችኋል። የእኔን ተሞክሮ በተመለከተ፣ በእግዚአብሔር ቃል ካመንኩ፣ በጎም ተለማኝ መጥፎ፣ የማልናወጥ መሆኔ ነው። እንዲያውም እግራ በጠንካራ ዐለት ላይ ቆሟል፤ ዋስትናዬም እንደ ጽኑ ዐለት ነው። እየተሻሻላችሁ መሄዳችሁን ብታምኑና በራሳችሁ ላይ ገሚል እምነት ካላችሁ፣ ቶሎ ትወድቃላችሁ። ነገር ግን በእውነት የእግዚአብሔርን ቃል በማመን ውስጥ፣ ጽንፍ የለሹ የእግዚአብሔር ንይል ፈተናን እና ከዚህ በፊት ማሸነፍ ያልቻላችሁትን ንጢአት እንድታሸንፉ አያስቻላችሁ በሕይወታችሁ ሲገለጥ ታገኙታላችሁ። ይህን ሁሉ የሚያደርገው እግዚአብሔር

እንጂ አናንተ እንዳልሆናችሁ ወደ ማወቅ ትመጣላችሁ። ልክ ካልተገረዘ ሰውነት ሳይሆን ሽሊፊት ተቆርጦ እንደሚወገድ፤ ርኩሰቱ ሁሉ ይወገዳል።

እግዚአብሔር ይሄን ሁሉ እስቀድሞ በክርስቶስ ፈጽሞታል። ለአናንተ ተስማችሁም አልተሰማችሁም ምንም ችግር አይፈጥርም። እስፈላጊው ነገር እግዚአብሔር ስለ አናንተ የተናገረውን ማመን ነው፤ በክርስቶስ ተገርዛችኋል፤ ስለዚህም ተገርዛችኋል፤ ድል ለማግኘትም መታገል እያስፈልጋችሁም፤ አናንተ ድልን ከምትፈልጉት አጅግ በላቀ መልኩ እግዚአብሔር ስለ ቃሉ ታማኝነት ይጠነቀቃል። አናንተ እመኑ፤ ከንዋኔው የእግዚአብሔር ኅላፊነት ነው።

በራሳቸው ጉልበት ለማሸነፍ የሚጥሩ ምንኛ በርካታ ወጣት አማኞች ናቸው፤ ግና ልክ እንደ ተፈተኑ ይወድቃሉ። ከዚያም ሰይጣን ከቀድሞው የተሻሉ እንዳልሆኑ ሐሳብ ያቀርብላቸዋል። አንድ ጊዜ ያንን ምክር ከተቀበሉ ደግሞ በተስፋ ቢሰነት ይዋጣሉ። በማመን የሚጀምርና በተለያዩ ተሞክሮዎች ውስጥ ሲያልፍ፤ “እግዚአብሔር የተናገረው ሁሉ ተከናውኗል” በማለት በቃሉ ጸንቶ በመቆም የሚያምን የእምነት አርበኛ ካለ፤ አርሱ ጌታን አብዝቶ ያከብረዋል። አጅግ በሚያስጨንቁ ወቅቶች ውስጥ የእግዚአብሔርን ቃል ማመን የቻለ ሰው ለእግዚአብሔር ብዙ ክብርን ያመጣል። በዐይኑ ፊት ደመና የረበበ ቢሆንም፤ በዚያው ሰዐት ከደመናው በላይ ፀሐይ እንደምታበራ ያስታውሳል። ሁኔታው ምንም ያህል በጽልመት ቢዋጥም፤ የእግዚአብሔር ቃል አውነት እንደ ሆነ ይኖራል። በእግዚአብሔር ቃል አለማመን የዓለማችን አጅግ ትልቁ ንጢአት ነው።

ዛሬ የምስራች እየተነገራችሁ ነው - ይኸውም አሸንፋችኋል። የማታሸንፉት ስለማታምኑ ነው። አስካሁን በከፉ ምኞትና ስሜት የምትቸገሩ ከሆነ፤ ካለማመናችሁ የተነሣ ብቻ እንጂ ከየትኛውም ያልተፈጸመ የክርስቶስ ሥራ የተነሣ ሊሆን አይችልም። ንጢአተኛው ሳይድን የሚቀረው ክርስቶስ ስለማያድነው ወይም ክርስቶስ ሊዋጀው ደሙን ስላላፈሰሰበት አይደለም፤ ስላላመነ እንጂ። አንድ ሰው በአውነት በእግዚአብሔር ቃል ካመነ፤ ለዚያ ሰው የተባረኩ ቀናት ይመጣሉ። ስለ ፀሐይ እንጂ ስለ ደመና አያሰበ አይኖርም።

እግዚአብሔር እምነት ይሰጠን። ዛሬ በቃሉ ማመን ይሁንልን። ባመንንበት በዚያው ቅጽበትም እናገኘዋለን።

በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ፤ የምትፈልጉትን ማንኛውንም ነገር ለምኑ፤ ይሰጣችኋልም። (ዮሐ. 15፥7)

የእግዚአብሔር ልጆች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ ይገባቸዋል፤ ያስፈልጋቸዋልም። የእግዚአብሔርን ፈቃድ አለማወቃችን ትክክል አይደለም። ጌታ ኢየሱስ “የሚከተለኝም ... በጨለማ አይመሳለለም” ብሏል (ዮሐ. 8፥12)። ይህ ጌታን የሚከተል ሁሉ ለማየትና ለማወቅ ብርሃን እንዳለው ያሳያል። በተቃራኒው፤ ማንም [የእግዚአብሔርን ፈቃድ] ሰማየትና ሰማወቅ ብርሃን ከሌለው፤ ጌታን እንዳልተከተለ አርግጥ ነው። ስለዚህ በእግዚአብሔር ፊት በዚህ ነገር ላይ ልንጠነቀቅ ይገባል። በየትኛውም ወቅት ማየት ካልቻልን፤ ጌታን መከተላችን ላይ ችግር ገጥሞን ሊሆን ይችላል።

ሆኖም እንዳንድ ሰዎች ጋ ያለው ችግር የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደ ሆነ አለማወቅ እንጂ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሰማድረግ አለመፈለግ ላይሆን ይችላል። ስለሆነም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ በብዙ የእግዚአብሔር ልጆች ዘንድ ችግር ሆኗል። ጌታን በትጋት የሚከተሉ ሁሉ ፈቃዱን በማድረግ ሊያስደስቱት በጣም ይጓጓሉ። በተግባርቻቸው ሁሉ፤ ይህ ወይም ያ የእግዚአብሔር ፈቃድ መሆን አሰመሆኑን ይጠይቃሉ። እንዲህ ዐይነቱ ፍላጎትና አመለካከት በአርግጥ የሚመለከት ነው። ነገር ግን ነገሩ ግራ መጋባት ይፈጥርባቸዋል። በእንደ ወገን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ይመኛሉ፤ በሌላ ወገን ደግሞ ፈቃዱ ምን እንደ ሆነ አያውቁም። ከዚህ መደናገር የተነሣ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን ማድረግ እንዳለባቸውና እንደ ሌላባቸው በማያውቁበት እውሳሳ ሜዳ ላይ ጥሏቸው ከእነርሱ ርቆ ያለ ይመስል

በሚያደርጉት ነገር ሁሉ ይወላውላሉ። ይህን ከግምት ውስጥ በማስገባት፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የማወቅን ጉዳይ በእጭሩ ብናጤነው ጠቀሜታ ይኖረዋል።

የእግዚአብሔር ፈቃድ፤ ከላይ ከዙፋኑ የሚመጣ ግልጽና የማያሻማ ነገር ነው። ስለዚህ ከማወቃችን በፊት የግድ ልንሻው ያስፈልጋል። እንዳንድ ጊዜ ብዙ ጸሎት፤ ጾም እና እግዚአብሔርን ጥበቃ ይፈልጋል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንድናውቅ፤ የራሳችንን ሐሳብ ወደ ጌን መጣልና የሥጋችንን ተግባር መከድ አስብን። ምንም እንኳ እነዚህ ሁሉ አስፈላጊ በሆኑም፤ እዚህ ጋ የምንመለከተው አነርሱን አይደለም። ይልቁንም፤ መዳሰስ የምንፈልገው ሌላ ጉዳይ ነው፤ ይኸውም ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ፈቃድ በሰው ፈቃደኝነት ላይ መገለጡ ነው። የለው ፈቃደኝነት እንዴት ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር መሳ ለመሳ እንደሚሄድ ማየት እንፈልጋለን።

የሙሉ ልብ ፈቃድ

“የምትፈልጉትን ማንኛውም ነገር ለምኑ፤ ይሰጣችኋልም” (ዮሐ. 15፥7)። “የምትፈልጉትን” የሚለው ቃል፤ አዲስ ኪዳን መጀመሪያ በተጻፈበት በግሪኩ፤ “ከልብ መፈለግ” የሚል ሐሳብ ያዘለ ነው። ስለዚህ ይህ ማለት ከልብ የምንፈልገውን ማንኛውም ነገር ብንጠይቅ ይደረግልናል ማለት ነው። እንዳንዶች ምናልባት፤ የምንጠይቀው ነገር የእግዚአብሔር ፈቃድ ባይሆንለን ብስው ያስባሉ። ይህም ከጌታ ኢየሱስ ይልቅ ጠንቃቄ የሆነን ያስመስለናል። ምናልባትም “እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ከሆነ፤ ከልባችሁ የምትፈልጉትን ማንኛውም ነገር ጠይቁ፤ ይደረግላችኋልም” ብለን የጌታችንን ቃል አናርመውም ይሆናል። በሌላ አነጋገር፤ የእንዳንድ ለማኞች ፍለጋ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እንደ ሆነ ጌታ ለሌሊያውቅ ነው እንዲህ ያስው።

በ፲ኛ ቆርንቶስ ውስጥ ሐዋርያው ጳውሎስ ተመሳሳይ ሐሳብ የሚያቀርብ ይመስላል፤ “የማያምን ሰው ጋብዞላችሁ ለመሄድ ብትፈልጉ በኅሊና ምርምር ውስጥ ሳትገቡ የቀረበሳችሁን ሁሉ ብሉ” (10፥27)። በዚህ ስፍራ ሐዋርያው

የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሳይሆን የሰውን ፈቃደኝነት ብቻ መጥቀሱ እንግዳ አይደለምን?

ከላይ የተጠቀሱት ሁለት ምንግቦች ሰዎች እንደ ፈሰጉት ወይም ደስ እንዳላቸው የትኛውንም ነገር ማድረግ ይችላሉ እያሉ አይደሉም። ፈጽሞ አይደሉም፤ እነዚህ ከፍሎች በደምሳሳው ለሰው ሁሉ የተነገሩ ሳይሆን፤ ዳግም ተወልደው የክርስቶስ ልብ ሳላቸውና የመስቀሉን ሥራ ለተቀበሉት ነው - ይህም፤ በጌታ ሰሚኖሩና የጌታም ቃል በእነርሱ ሰሚኖር ከርስቲያኖች ነው ለማለት ነው።

የክርስቶስን ልብ ማግኘት

“ያስተምረው ዘንድ፤ የጌታን ልብ ማን ዐወቀው?” አኛ ግን የክርስቶስ ልብ አለን” (1ቆሮ. 2፡16)። የእግዚአብሔር ፈቃድ ለሁላችን ተጨባጭ (objective)፤ የክርስቶስ ልብ ግን ግላዊ/ግሊኖዊ (subjective) እንደ ሆነ አናውቃለን፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ በዙፋኑ ሥር ነው፤ የክርስቶስ ልብ ግን በውስጣችን ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ከእኛ ውጭ ሲሆን፤ የክርስቶስ ልብ ግን ያለ ማቋረጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ግንዛቤ እየሰጠን በእኛ ውስጥ ይኖራል። እንደ ሰው ዳግም እንደ ተወለደ፤ ወዲያውኑ የእግዚአብሔር ሕይወት በውስጡ በእርግጠኝነት ይተከላል፤ የክርስቶስም ልብ ይኖረዋል። [የእግዚአብሔርን] ሕይወት በተቀበልንበት ወቅት፤ በዚያው ቅጽበት የክርስቶስንም ልብ ተቀብሰናል። ስለሆነም አዲስ አስተሳሰብ፤ አዲስ ልብ እና አዲስ ፈቃድ በውስጣችን አለን።

በክርስቶስ እንኩር፤ ቃሉም በእኛ ይኖራል

“በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ፤ የምትፈልጉትን ማንኛውም ነገር ለምኑ፤ ይሰጣችኋልም” (ዮሐ. 15፡7)። ይህ ጥቅስ፤ እኛ በእርሱ ብንኖር ቃሎቼም በእኛ ቢኖሩ የምንፈልገውን መጠየቅ እንደምንችል ይነግረናል - ይህንንም ከልባችን መፈለግ እንችላለን፤ ይሰጠንማል። እጅግ አስፈላጊው ነገር፤ “በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ” የሚለው ነው። እንደዚህ ዐይነቶቹን ሰዎች በተመለከተ፤

ፍላጎታቸው አስተማማኝ ነው፤ ከዚህም የተነሣ ፍላጎታቸው የእግዚአብሔርን ፈቃድ አይጣረስም።

የእግዚአብሔር ሕይወት ያለው ብቻ ሳይሆን በጌታ የሚኖርና የጌታም ፈቃድ በእርሱ የሚኖር ሰው እግዚአብሔር የሚፈልገውንና የማይፈልገውን ያውቃል። በሌላ አነጋገር፤ ዳግም የተወለደ እና የማይስተጓጎል ኅብረት ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ሰው እግዚአብሔር የሚፈልገውን ብቻ ነው የሚፈልገው። እዚህ ጋ በቀጥታ መስቀሉን አልተመለከትንም? እንደዚህ ዐይነቶቹ ሰዎች በጌታ ይኖሩና ቃሎቹም በእነርሱ ይኖሩ ዘንድ፤ በመስቀሉ ነገራቸው የተቀየረ ሰዎች ናቸው። የጌታ ቃሎች በሕይወታቸው ይኖራሉ። ለእነዚህ ሰዎች ነው ጌታ፤ “የምትፈልጉትን ማንኛውም ነገር ለምኑ፤ ይሰጣችኋልም” ያለው። በዚህ መልኩ፤ የትኩረት ነጥቡ የጌታ ፈቃድ ላይ ሳይሆን እኛ ምን ዐይነት ሰው ነን የሚለው ላይ ነው።

እንዳንድ ከርስቲያኖች በእግዚአብሔር ዘንድ እመጌታን ያገኙበት ነጥብ ላይ ደርሰዋል ማለት ይቻላል። ምክንያቱም እነርሱ በጌታ ስለሚኖሩና ቃሎቹም በእነርሱ ስለሚኖሩ ጌታ ፍላጎታቸውን ሊያምነው ይችላሉ። የሚፈልጉት ነገር ሁሉ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ነውና። ስለዚህ ያለ ምንም ማቅማማት “የምትፈልጉትን ማንኛውም ነገር ለምኑ፤ ይሰጣችኋልም” ማለት ይቻላል።

የቅዱሳን አባቶች ተሞክሮ

እንዳንዶች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ ቀላል እንዲሁ መሆኑ ላይ ተቃውሞ ሊያነሡ ይችላሉ። ሆኖም እዚህ ጋ የእግዚአብሔርን ፈቃድ መሻት ሳይኖረን ማወቅ እንችላለን እያልን አይደለም፤ ነገር ግን በውስጣችን የእግዚአብሔር ሕይወት እንደሚኖር ሁሉ የእግዚአብሔርም ፈቃድ በእኛ ውስጥ ነው እያልን ነው። እርግጥ ነው፤ ይህ ለማንኛውም ሰው ሊነገር አይችልም፤ ነገር ግን ዳግም ተወልደው የክርስቶስ ልብ ሳላቸው፤ እንዴት በክርስቶስ መኖር እንዳለባቸውና እና ቃሎቹም በእነርሱ እንደሚኖሩ እንደሚገባ ሰሚያውቁ ብቻ ነው። እነዚህ ሰዎች ፈቃዳቸው የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው፤ መሻታቸውም የእግዚአብሔር መሻት ነው።

በየትኛውም ወቅት እግዚአብሔር የማይሻውን ሲሹ ውስጣቸው ወዲያውኑ ይታወካል፤ በልባቸው ምንም ዓይነት ምላሽ አያገኙም፤ መጸለይ እንኳን አይችሉም። ታዲያ የራሳቸው ውስጣዊ ፍላጎት እንኳ መቀጠል ባይችል ሲቀር፤ የእግዚአብሔርም ፍላጎት በዚያው ይቀጥላል?? ከራስ ወዳዱ ብርቱ ፍላጎታችን ብንላቀቅ ሐሳባችን ከእግዚአብሔር ሐሳብ ጋር፤ መሻታችን ከእግዚአብሔር መሻት ጋር በተሰማማ ነበር።

“በእምነት ያልተደረገ ሁሉ ጎጢአት ነው” (ሮሜ 14:23)። ይህ የክርስቲያኖዊ ሕይወት መርሕ ነው። ነገር ግን፤ እዚህ ጋ የተጠቀሰው እምነት በሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ከተጠቀሰው እምነት የተለየ እንደ ሆነ እናስተውል። በሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች፤ እምነት በእግዚአብሔር ስለ ማመን ያመለክታል፤ እዚህ ጋ ግን በራስ ስለ ማመን ነው። ስለዚህ “በእምነት ያልተደረገ ሁሉ ጎጢአት ነው” ማለት፡- ድርጊታችሁ ጥፋት ስለመሆኑ እናንተ ራሳችሁን እየኮነናችሁ፤ ልቡ ከእናንተ ይልቅ ትልቅ የሆነው እግዚአብሔር እንዴት ልክ ናችሁ ይላል? ልባችሁ ከፈረደባችሁ፤ ጎጢአትን ሠርታችኋል ማለት ነው። ሆኖም ተግባራችሁ ትክክል ከሆነ፤ ትክክል እንደ ሆናችሁ እንድታምኑ እምነት ይሰጣችኋል። ነገር ግን ያደረጋችሁት ነገር ትክክል ካልሆነ፤ እንዲህ ዓይነቱ እምነት አይኖራችሁም። ብታደርጉትም እንኳ በውስጣችሁ ባደነት ስለሚሰማችሁ ለመናገር ድፍረት ታጣላችሁ። ስለዚህም እንደ ተሳሳታችሁ እርግጠኞች ትሆናላችሁ። ልባችሁ ከፈረደባችሁ፤ የእግዚአብሔርም ልብ ከእናንተ ልብ ስለሚተልቅ እርሱም እንደሚፈርድባችሁ ግልጽ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ የማያምን ሰው ጋብዟችሁ ለመሄድ ከፈለጋችሁ ሂዱ ብሎ ሲመክር፤ ለግድ የለሽ ከርስቲያኖች እየተናገረ አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ ንግግር ዳግም ያልተወለዱትንም እንደማይመለከት ግልጽ ነው፤ ዳግም ተወልደው የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ እና ለእርሱ ለመኖር ፍላጎቱ የሌላቸውንም አይመለከትም። በጌታ ለሚኖሩ የጌታም ቃል በእነርሱ ለሚኖር ብቻ የሚያገለግል ነው። ወደ ግብዣው መሄድ ከሌለባችሁ፤ የመሄድ ፍላጎታችሁን ማነሣሣት ከባድ

ሆኖ ታገኙታላችሁ። ለመሄድ ራሳችሁን ብታስገድዱ እንኳ መነሣሣታችሁን የሚያደክም ነገር በውስጣችሁ ይኖራል፤ ይህም በውስጣችሁ ያለው ነገር እንዳትሄዱ ይገፋፋችኋል፤ በምትኩም ሌላ እማራጭ ያመጣላችኋል። እውነቱ በሕይወት ሕግ እየተገዛችሁ መሆኑ ነው፤ ስለዚህም ሐሳባችሁ የእግዚአብሔርን ሐሳብ፤ መሻታችሁም የእግዚአብሔርን መሻት ይወከላል። ቡዝኩ ነገሮች፤ የራሳችንን ፈቃድ ለማድረግ እንፈልጋለን፤ አጋጣሚዎቹንም እናገኛለን፤ የሆነ ሆኖ፤ እንደ ፈቃዳችን ለማድረግ መንቀሳቀስ ስንጀምር፤ ወዲያውኑ በውስጣችን የሆነ ነገር ሐሳቡን ያጣጥለዋል። ስለዚህ ፈቃዳችንን በምንፈጽምበት ቅጽበትም ደስታ ይሸሸናል። ያንኑ መንገድ መከተል በቀጠልን ቁጥር ሐዘናችን ይበልጥ ይጨምራል፤ ዐቅምም እያጣን እንመጣለን። በመጨረሻም፤ ፈቃዳችንን መፈጸም እናቆማለን። ይህም ከእኛ ፈቃድ የሚበረታ ነገር በውስጣችን በመኖሩ ነው።

ብዙ ጊዜ፤ እግዚአብሔር ይህንን የውስጥ መሻት እኛን ለመምራት ይጠቀምበታል። ለምሳሌ፤ የሆነ ቦታ ተጋብዛችኋል፤ እናንተም ደግሞ መሄድ ትፈልጋላችሁ እንበል። ነገር ግን፤ መሄድ ብትፈልጉም እንኳ፤ በልተለመደ መልኩ በነገሩ ላይ ምንም ዓይነት ሳታላዩ ትቀራላችሁ። ውስጣችሁ ቅዝቅዝ ይላል። ውጫዊ ማንነታችሁ መሄድ ይፈልጋል፤ ውስጣዊ ማንነታችሁ ግን ለሐላቡ በጣም ይቀዛቀዛል። መሄድ አትችሉም። ምናልባት ብትሄዱ እንኳ፤ በእያንዳንዱ እርምጃችሁ የሆነ ነገር በውስጣችሁ ይወቅሳችኋል። እንዲሁ አይተዋችሁም። ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በእናንተ ፈቃድ ውስጥ እንዴት እንደሚገለጥ ያሳያል። ደጋግሜ ልናገር፤ ይህ ዓይነቱ ምሪት የእግዚአብሔር ሕይወት ባላቸውና በጌታ በሚኖሩ፤ የጌታም ቃል በእነርሱ ለሚኖር ሰዎች ብቻ እንጂ ሌሁሉ ሰው አያገለግልም።

እለቲ ሐዋርያው ጳውሎስ በፊሊጵስ፤ አጋንንት የሚያስወጣበትን ሰፍራ ተመልከቱት። በዚያ እንዲት “በጥንቆላ መንፈስ” የተያዘች ሴት አለች፤ ጳውሎስንና አብረውት ያሉትንም እንልጋዮች ትከተልና “የልዑል እግዚአብሔር እንልጋዮች ናቸው” አያለች አብዝታ ትናገራለች፤ ለብዙ ቀናት ጳውሎስ ምንም አላደረገም። ያ ማለት፤ ሐዋርያው ጳውሎስ አጋንንትን እያስወጣም ነበር ማለት ነውን?

አገልጋይቷን ሴት እንዳገኘች ሊያስወጣው አይችልም ነበር ማለት ነው? አይደለም፤ ነገር ግን፡ በውስጡ ምንም ምሪት (አንቅስቃሴ) ስላልተሰማው ጳውሎስ አንዳች አልተናገረም። በውስጡ ምንም ዐይነት አንቅስቃሴ አስመኖሩ፤ በውስጡ ያለው አግዚአብሔር አንዳልተንቀሳቀሰ አመለካች ነው። እንደ ቀን ግን የጳውሎስ መንፈስ እጅግ ተወከ። ከዚህም የተነሣ ዘወር ብሎ ያን ከፋ መንፈስ፡ “ከአርሷ አንድትወጣ በጌታ በኢየሱስ ስም አዝሃለሁ” እሰው፤ መንፈሱም በዚያው ቅጽበት ወጣላት (ሐ.ሥ. 16፡16-18 ይመለከታል)። በጳውሎስ ውስጥ የነበረው ውስጣዊ ስሜት የአግዚአብሔርም ስሜት ነበር። በውስጡ ያለው ነገር ሲንቀሳቀስ፤ ድምፁን እውጥቶ ተናገረ። ልክ ሲናገርም ከፋው መንፈስ ወጣ። የአግዚአብሔር ፈቃድ በጳውሎስ ስለሚኖር፤ የሚናገረውም የአግዚአብሔርን ፈቃድ ነው።

የብዙ አማኞች ተሞክሮ ለዚህ ምስክር ሊሆን ይችላል። አንዳንድ ጊዜ የሆነን ወንድም እንድትገቡ ሐሳብ ይቀርብላችኋል፤ ነገር ግን ውስጣችሁ አይንቀሳቀሱም። ልትገቡት ብትችሉም ራሳችሁን አስገድዳችሁ ነው። ነገር ግን ውስጣችሁ የሚንቀሳቀሱበትና ቃል ወደ ውስጣችሁ የሚመጣበት ቀን ይመጣል። ከዚያም ያን ወንድም ለማየት ተሄዳላችሁ፤ ከአርሱም ጋር ጥሩ የንብረት ጊዜ ይኖራችኋል። በቅድሚያ ውስጣችን አንዲንቀሳቀስ ከፈቀድን፤ ውጭው በዚያ መሠረት ተግባሩን ይፈጽማል።

ሐዋርያው ጳውሎስ ሲላስንና ጢሞቴዎስን በአቴና ሆኖ ሲጠብቃቸው ሳለ፤ “ከተማዬ ብጣዶት የተሞላች መሆኗን በማየት መንፈሱ ተበላጩበት” (የሐ.ሥ. 17፡16)። ምናልባት አንዳንዶቻችን መበላጩት ጥሩ አይደለም ልንል አንችላለን፤ በዚያ ቀን ጳውሎስ የተሰማው ብስጭት ግን በአርግጥ ጥሩ ነገር ነበር። መንፈሱ በተበላጩበት ጊዜ፤ ጳውሎስ ተነሥቶ በአርዮስፋጎስ ሰበከ። ያም ስብከት ኋላ ላይ ጠቃሚ ንግግር ሆኖ በመጽሐፍ ቅዱስ አንደ ተዘገበ ልብ ይሏል። በዚያን ወቅት ጳውሎስ በአቴና ከልቡ የሰበከው መንፈሱ ሲታወክና ውስጡ ሲንቀሳቀስ ስለ ነበር መልካም ምልክር ይሆናል።

በሌላ ወቅት ጳውሎስ ወደ ኤፌሶን ሳይገባ ዐልፎ ለመሄድ ወስኖ ነበር (የሐ.ሥ. 20፡16ን ይመለከታል)። በጉዳዩ ላይ የራሱን ውሳኔ መወሰን ይችል ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ አግዚአብሔር ወሰነ አይልም ነገር ግን፡ “ጳውሎስ ... ወስነ” (ቁ. 16) ይላል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ብዙ ጊዜ “የአግዚአብሔር ፈቃድ ወደዚህ መራኝ” ወይም “የአግዚአብሔር ፈቃድ ይህን ወይም ያንን አስደረገኝ” ሲሉ ይደመጣሉ። በዚህም ከጳውሎስ ይልቅ ይበልጥ መንፈሳዊ ይመስላሉ። ነገር ግን፡ በዚህ ስፍራ ጳውሎስ መንፈሳዊ የሚመስሉ ቃላትን ሲጠቀም አናየውም፤ ሆኖም አግዚአብሔርን የሚፈራ አና መስቀሉን የሚያውቅ ሰው ስለ ነበር፤ ውሳኔው ከአግዚአብሔር ሐሳብ ጋ ተስማምቷል።

መንፈስ ቅዱስ ይከለክላል

አንዳንዶች ምናልባት ጳውሎስ እንደ ፈቃዱ በመወሰኑ ተሳስቷል ይሉ ይሆናል። ይህ ጉዳይ አንደምናስበው ቀላል አይደለም ብለን መልስ መስጠት አንችላለን። በሐዋርያት ሥራ አንደተዘገበው፤ ጳውሎስ የአገልግሎት ጉዞውን ከጀመረበት ከእንጾኪያ ጀምሮ ስለ ጳውሎስ የመንፈስ ቅዱስ ምሪት መጽሐፍ ቅዱስ በጥቂት ቦታዎች ብቻ ሲናገር፤ ስለ መንፈስ ቅዱስ ክልክላ ግን በግልጽ ዘግቧል (የሐ.ሥ. 16፡6ን ይመለከታል)። በሌሊት ከተሰጠው ራዕይ ውጭ (የሐ.ሥ. 16፡9ን ይመለከታል)፤ መንፈስ ቅዱስ ሐዋርያው ጳውሎስን አንዴት አንደሚመራው በአዎንታ መናገር ይከብደናል፤ ከዚያ ይልቅ የምንመለከተው መንፈስ ቅዱስ ሲከለከለው ነው፤ ወይም አሉታዊውን ነገር ነው።

በጌታ ከኖርን ቃሎቹም በእኛ ከኖሩ የምንወስነው ነገር ሁሉ የአግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ሆኖም ልንላሳት የምንችልበት ከፍተት አለ። ሆኖም መንፈስ ቅዱስ ይከለከለናል አንጂ ከነስከተታችን አንድናልፍ አይፈቅድልንም። ይህ የሐዋርያው ጳውሎስ ተሞክሮ የሚመስክርልን ነገር ነው።

ስለዚህ፡ ከላይ የተባሉትን ከግምት በማስገባት፤ ትኝ (passive) ልንሆን አይገባም። ብዙ ክርስቲያኖች፤ የአግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ አላላቢ የሆነ የዳር

ተመልካችነት (የትኙነት) ችግር ሥር እንዲሰድባቸው ይፈቅዳሉ። በእርግጥ፣ የእግዚአብሔር ፈቃድ ሰዎችን ትኑ አያደርግም፤ ትኙነት የእግዚአብሔርን ፈቃድ በተሰጠ መንገድ ከመረዳት የሚመጣ ነው። በእውነት በመለቀቁ ሕይወታችንን ከሠራ፤ በጌታ ከኖርን እና ቃሎቹም በእኛ ከኖሩ የእግዚአብሔር ፈቃድ በእኛ ውስጥ ይገለጣል፤ በውለጣችን ባለው በዚያ ፈቃድ መሠረት እንንቀሳቀሳለን። በሰሕተት ጊዜ ደግሞ፣ እንዳንወለን በማድረግና ቀስ በቀስ መሻት እንድናጣ በማድረግ መንፈስ ቅዱስ ይገታናል።

ከለመረዳት ሁሉ እና ከትኛውም ዐይነት ሞኝነት ጌታ ነጻ ያውጣን፤ ከትኙነትም ያድነን። በእምነታና በንቃት እርሱን ወደምንከተልበት ለፍራ ያምጣን።

፩ - ደም እና አምልኮ

እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ በኢየሱስ ደም ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለመግባት ድፍረት እግኝተናል፤ ይኸውም በመጋረጃው ማለት በሥጋው በኩል በከፊተልን አዲስ ሕይወት መንገድ ነው። በእግዚአብሔር ቤት ላይ የተሾመ ታላቅ ሊቀ ካህናት ሰላላን ከከፋ ሕሊና ለመንጸት ልባችንን ተረፎተን ስውነታችንንም በንጹሕ ውሃ ታጥብን፤ በእውነተኛ ልብና በሙሉ እምነት ወደ እግዚአብሔር እንቅረብ። የተሰፋን ቃል የሰጠን ታማኝ ለሰሆን፤ እምነን የምንናገርለትን ተስፋ አጥብቀን እንያዝ። እርስ በርሳችንም ለፍቅርና ለመልካም ሥራ እንዴት እንደምንነቃቃ እናስብ። እንዳንደች ማድረጉን እንደተዉት መለብለባችንን እንተው፤ ይልቁንም ቀኑ እየተቃረበ መምጣቱን ስታዩ እርስ በርሳችን እንበረታታ። (ዕብ. 10፡19-25)

በዚህ ምዕራፍ እንዴት እግዚአብሔርን ማምለክን እንዴት መማር እንዳለብን በእጭሩ እንመለከታለን። ወደ እግዚአብሔር ሲቀርቡ እንዳንድ ለማኞች ጥሩ ስሜት ላይ እንዳልሆኑ ይለማቸዋል፤ እንዳንደች ባለፉት ላምንታት በአግባቡ እንዳልተመለሱ ያስባሉ፤ እንዳንደች የእግዚአብሔርን ቃል እንዳልታዘዙ እንደውም እንደ ወደቁ ይረዳሉ። ከእነዚህ የተለያዩ ምክንያቶች የተነሣ፤ በድንገት ተነሥተው ከልባቸው በደስታ እግዚአብሔርን ለማምለክ መቅረብ አይችሉም። ስለሆነም ሰዎች እግዚአብሔርን ለማምለክ እንዴት ወደ እርሱ መምጣት እንደሚችሉ ማየት ያስፈልገናል።

ደሙ የአምልኮ ሁሉ መሠረት

ብዙዎች በእግዚአብሔር ዘንድ ለበጃችሁ የሚያስብል መልካም ሥራ ስለ ሠሩ ጋደ እርሱ ሊቀርቡ እና ሊያመልኩት እንደሚችሉ ያስባሉ። እግዚአብሔርን የማያስደስቱ ነገሮች ካደረጉና በአግባቡ ካልተመለሱ [ወደ እግዚአብሔር] ቀርበው ማምለክ አይችሉም። ሆኖም ግብራችን መልካምም ሆነ መጥፎ፣ ወደ

እግዚአብሔር ከመቅረባችን ጋር ቀጥተኛ ትይይዝ የለውም፤ “እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ በኢየሱስ ደም ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በመግባት ድፍረት አግኝተናል” (ዕብ. 10፡19)። በዚህ ቁጥር ላይ ወደ እግዚአብሔር መግባት በጌታ ኢየሱስ ደም እንጂ በሌላ በምንም እንዳልሆነ ተነግሮናል። መልካም ሥራም ሆነ ቀናዒነት፤ አሊያም መንፈሳዊ ተሞክሯችን ወደ እግዚአብሔር በመቅረብ ብቁ እያደርጉንም። የጌታ ኢየሱስ ደም ብቻውን ወደ እርሱ በመቅረብ ያስችሰናል። ማንም ሰው የጌታ ኢየሱስን ደም ወደ እግዚአብሔር በመቅረብ በቂ እንደ ሆነ መረዳት ካልቻለ፤ ፈጽሞ እግዚአብሔርን የመቅረብ ዕድል እንደሌለው እጅግ በጣም ግልጽ አድርጌ መናገር አፈልጋለሁ።

እንዳንዶቻችን እግዚአብሔርን በማምለክ የመጣነው ንጢአት ከሠራን በኋላ፤ ሌሎች ደግሞ ከመጥፎ ውድቀት በኋላ፤ ሌሎችም ከጥቂት መንሸራተት በኋላ ሊሆን ይችላል። ወደ እግዚአብሔር ፊት መቅረባችን በእያንዳንዱ ሰው መንፈሳዊ ሁኔታ ላይ የተመሠረተ ከሆነ፤ በእንድነት ተስማምተን እንዴት ማምለክ እንችላለን? የሁላችንም እጆች ፈጽሞ ንጹሕ ሳይሆኑ ይችላሉ፤ በእንጻፉ እጆቻችን እድፍ ወይም ቆሻሻ ሊኖርባቸው ይችላል፤ ሆኖም ከጌታ ኢየሱስ ደም የተነሣ እግዚአብሔርን በድፍረት ማምለክ እንችላለን። ያለ ደሙ፤ ምንም ዐይነት እምልኮ ሊኖር አይችልም። ደሙ ካለ ግን፤ ሊኖር ይችላል። የጌታ ኢየሱስ ደም በምድር ብቻ ሳይሆን በሰማይም ጭምር፤ በመስቀሉ ላይ ብቻ ሳይሆን በዙፋኑ ፊትም ውጤታማ ነው። ወደ ተቀደሰው በፍራ እንድንገባና እግዚአብሔርን እንድናመልክ ያስችላል።

እንዳንዶች ግን በደሙ በኩል ብቻ ማምለክ እንደምንችል ካስመገንዝብ የተነሣ፤ ይህ እጅግ ከልክ ያለፈ ጸጋ እንደ ሆነ ሊያስቡ ይችላሉ። አውነት ነው፤ ይህ የተትረፈረፈ ጸጋ ነው፤ ከልክ ያለፈ ግን አይደለም። እግዚአብሔር በግዴለሽነት ንጢአታችንን ይቅር እያለ ወደ ፊቱ ቀርቦን እንድናመልክ ቢፈቅድልን ኖሮ፤ ያ ከልኩ ያለፈ ጸጋ ሊሆን ይችላል። የሆነ ሆኖ፤ የተሻለ የመጽሐፍ ቅዱስ ዕውቀት፤ ጥልቅ መንፈሳዊ ልምምድ እና በርካታ መልካም ሥራዎች ያሏቸው እግዚአብሔርን

በማምለክ ከእኔ ይልቅ ብቁ እንዳልሆኑ ለመግለጽ አፈልጋለሁ። እያንዳንዳችን ወደ እግዚአብሔር በመቅረብ ደሙ ያስፈልገናል። እያንዳንዱ ሰው ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ እንዲችል በከቡር ደሙ መንጻት ያስፈልገዋል። እግዚአብሔር የልጁን ደም በመልካም ሥራ ወይም በመንፈሳዊ ተሞክሮ የሚተካን የየትኛውንም ጉባዔ እምልኮ አይቀበልም፤ እግዚአብሔርን ለማምለክ ያስፋ ሳምንታት ሥራዎቻቸውንና ተሞክሮዎቻቸውን እንደ ቅደመ ሁኔታ የሚያለቀምጡም ስለ እምልኮ ምንም እያውቁም። በደሙ ወደ እግዚአብሔር መቅረብና ማምለክን መማር ይሁንልን።

የእዲስ ኪዳን እና የብሉይ ኪዳን እምልኮ

ብዙዎች የእዲስ ኪዳን ክርስቲያኖችና አስራኤላውያን በጣም ብዙ መመሳሰል እንዳላቸው ያምናሉ። የእስራኤላውያን እምልኮ በሦስት ደረጃ እንደ ነበር ይናገራሉ። የመጀመሪያው ደረጃ ከመገናኛው ድንኳን ውጭ በአደባባይ የሚቀርብ የእንስሳት መስዋዕት፤ ሁለተኛው ደረጃ በቅድስት ውስጥ የሚደረገው አገልግሎት ሲሆን፤ ሦስተኛው ደግሞ በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ ለእግዚአብሔር የሚቀርብ አገልግሎት ነው ይላሉ። በዚህም መሠረት ዛሬም የክርስቲያኖች እምልኮ በተመሳሳይ መልኩ በሦስት ደረጃዎች መቅረብ እንዳለበት ይናገራሉ። ነገር ግን ማንም በዚህ መልኩ እምልኮን ቢያስተዋውቅ የክርስትናንም ሆነ የእምልኮን ምንነት በቅጡ አልተረዳም።

ከጌታ ኢየሱስ ደም የተነሣ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለመገንባትና እግዚአብሔርን ማምለክ ስለምንችል፤ በእምልኮ ከእስራኤል ልጆች የተለየን እንደ ሆንን እናውቃለን፤ አስራኤላውያን ግን እንደዚህ ማድረግ አይችሉም ነበር። ማኅበረ ምእመናኑ በራሳቸው ምንም ማድረግ ስለማይችል፤ ብሉይ ኪዳን የሩቅነት ምስልን ነው የሚከስተው። ሕዝቡ በቀጥታ ማምለክ አይችልም። የክብቶችና የበጎች መስዋዕት እንኳ በካህናት ነበር መቅረብ ያለበት። ከእግዚአብሔር ጋር የተራራቁ ነበሩ፤ ወደ ፊቱ መቅረብ አይችሉም ነበር። በእዲሱ ኪዳን ግን ፍጹም እንዲህ አይደለም። እያንዳንዱ ግለሰብ ለማምለክ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መግባት ይችላል።

ሌላውን ወክሎ ማምሰክ የለም። በእጽንዖት እናገራለሁ፤ ጌታ ኢየሱስ እንኳ ሰለ እኛ አያመልከም። እውነት ነው፤ ብሉይ ኪዳን አምላኪዎችን በሦስት ደፈርጃቸዋል፤ ሕዝቡ፣ ካህናቱ እና ሊቀ ካህናቱ። በዓመት እንድ ጊዜ ሊቀ ካህናቱ ብቻ ከደም ጋር ወደ ቅድስተ ቅዱሳኑ ይገባል፤ ሌላ ማንም መግባት አይችልም። ዛሬ ግን ሁላችንም እንደ ሊቀ ካህናቱ ነን፤ ምክንያቱም ወደ ቅድስተ ቅዱሳኑ መግባት እንችላለን። ጌታ ኢየሱስ ታላቁ ሊቀ ካህናታችን እንደ ሆነ እንናገራለን። በእርግጥ እርሱ በእግዚአብሔር ፊት ታላቁ ሊቀ ካህናታችን ነው፤ እኛ ሁላችን ደግሞ ካህናት ነን። በእምልኮ ሰዓት ግን እንዲህ እይደለን።

እንዳንዶች ከርሰቶስ መካከለኛ ሰለ ሆነ እያንዳንዱን ነገር ሠርቶልናል ይላሉ። የዕብራውያን መጽሐፍ ምዕራፍ 10 ቁጥር 19 እና 20 ግን ወደ እግዚአብሔር መግባት እንድንችል ጌታ ኢየሱስ እንደ ሞተልን ይነግረናል። በመሠዊያው ላይ ያለው ደም - በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን የተገሰጸው - ለንጢላት ይቅርታ የሚውል ነበር፤ እሁንም ነው። በመሰቀሉ ላይ የፈሰሰው ደም ግን ሰዎች ወደ እግዚአብሔር እንዲቀርቡም ጭምር የሚያስችል ነው። እንዳንዶች ምናልባት ሰንጠላት ይቅርታ በመሰቀሉ ላይ የፈሰሰው ደም በያሰፈልጋቸውም፤ ለእምልኮና ወደ እግዚአብሔር ለመጠጋት ግን በሥራዎቻቸው ላይ መደገፍ እንደሚችሉ ያሰቡ ይሆናል። ስለሆነም ሳምንቱን መልካም ሲያደርጉ ከሰነበቱ ለማምለክ፤ ለመዘመርና ለመጸለይ ይደፍራሉ፤ እለዚያ ግን እሁን ለማምለክ ብቁ እንዳልሆኑ ያሰባሉ። እንደበታቸውን ለመከፈት አይደፍሩም፤ በጸሎታቸውም ምንም እምነት የላቸውም። እንደዚህ በማድረጋቸው ግን የደሙን ዋጋ እያቃሰሉ ነው። የንጢላት ይቅርታን በደሙ በኩል እንዳገኘን ሁሉ፤ የምናመልከውም በደሙ ነው።

በሮሜ እና በዕብራውያን የተጠቀሰው ደም

የሮሜ መጽሐፍ ሰለ ደሙ ይናገራል፤ ዕብራውያንም እንደዚያው፤ የሚናገሩት ግን ይለያያል። ሮሜ የንጢላታችንን ሰርየት እንድ ገጽታ የሚዳሰሰውን በሰርየት መከደኛው ሥር ያሰውን ደም ይጠቅሳል። ዕብራውያን ደግሞ ሰለ ሌላኛው ገጽታ፤

ማለትም በመጋረጃው ፊት ሰላለው ደም ይናገራል፤ ይኸውም በእግዚአብሔር ፊት ቀርቦ ማምለክን የሚዳሰስ ነው። ደሙ ንጢላትን ይቅር የሚልና ከንጢላት የሚያነጸ ብቻ ሳይሆን፤ ወደ እግዚአብሔር እንድንቀርብ እና እንድናመልክ የሚያስችለን ነው። እንዳንዶች ምናልባት በሳምንቱ ውስጥ በእግባቡ ስላልተመላለሱ፤ ወደ እግዚአብሔር ፊት ስመቅረብ መድፈር እንደማይችሉ እሁንም ይሟገቱ ይሆናል። እንግዲያውስ እስኪ ልጠይቃችሁ፤ በድፍረት ቀርቦችሁ ምንም ችግር የማይኖርባችሁና ይህም ለማምለክ እንደሚያስችላችሁ የሚሰማችሁ ቀን መቼ ነው? እንደዚህ ዐይነቱስ ቀን እስኪመጣ ድረስ የምትጠብቁትስ ለምን ያህል ጊዜ ነው? መቼ ነው ልባችሁ በሃሌቱያ የሚጥለቀለቀው? በእናንተ መሰፈርት መሠረት ከሆነ ከንጥቀት በኋላ ካልሆነ መቼም ማምለክ እትችሉም! እምልኳችን በደሙ ባሰን እምነት እንጂ በሥራችን ላይ እንደማይመሠረት እናስተውል።

የጌታ ውድ ደቀ መዛሙርት - ጴጥሮስ፣ ዮሐንስ እና ጳውሎስ - ዛሬ ከእኛ ጋር ሊገናኙ ሊመጡና፤ እኛም እነርሱ እንደሚያመልኩት ልናመልክ ነው እንበል። እነርሱም ለእምልኮ ሲመጡ በደሙ እና በደሙ ብቻ እንደሚሆን ልነግራችሁ እወዳለሁ፤ ለእግዚአብሔር የቀረቡ ሰለሆኑና የበለጠ ተቀባይነት ሰላላቸው እንደሚያመልኩ አታሰቡ። ፈጽሞ እንደዚያ አይሆንም። እንደዚህ ዐይነቱን ሐሳብ ብናቀርብ፤ ይህን ሐሳብ ለመቃወም መጀመሪያ የሚነሡት ጴጥሮስ፣ ዮሐንስና ጳውሎስ እንደሚሆኑ እምናለሁ። ልክ እንደ እኛ፤ ወደ ጌታ መቅረብ የሚችሉት በደሙ ብቻ ነው።

ወደ እግዚአብሔርን በድፍረት ቅረቡ

ሰዎች ወደ ሰማይ ቢወጡና ከደጃ ቢቆሙ ብቻ እንደሚረኩ ሊናገሩ ሰምቻለሁ፤ ጌታን ለማምለክ በመብረከረክና በመጨነቅ እያዘገምን ወደ ፊቱ እንደማንቀርብ ልናስተውል ይገባል። በድፍረት ወደ እግዚአብሔር እንቀርባለን። ልጆቼ ልንሆን ሥልጣን ተሰጥቶናል። ይህ በጌታ ቃል ተገብቶልናል።

ወጣት ላለሁ አንድን ትልቅ ለው ላገኝ በምሄድበት ጊዜ ሁሉ ልቤ ይዘል ነበር። ከእርሱ ጋር ቆይቶ ብሎ የመነጋገር ዕድል ልነፈግ አቸላለሁ ብዬም አፈራ ነበር። እንዳይከፋ እያልኩ በራቸውን እንኳ በጎይል ለማንኳኳት አልደፍርም ነበር። ሰዎችን ቀና ብሎ የማየት ድፍረት አልነበረኝም። እግዚአብሔርን ለማየት የምንቀርብበት መንገድ ግን ይህ አይደለም። ወደ እርሱ በሙሉ ልብ እንቀርባለን፤ በዚያ መልክ እንደቀርብ ታዘናልና። ልክ የቤታችንን በር በድፍረት እንደምናገኝና በቀጥታ እንደምንገባ ማለት ነው። እግዚአብሔርን ለማግኘት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለገመጣ እንደዚህ ዐይነት አመለካከት ይኑረን። የጌታ ኢየሱስ ደም ዋጋ የእውነት ቢገባን፤ በእርግጠኝነት በድፍረት እንገባለን። የደሙን ዋጋ ማወቅ የእምልኮ ቅድመ ሁኔታ ነው። በጎይል የተሞላ የእምልኮ ጎብረት እንዲኖረን፤ ከደሙ ሥር መሆን አለብን። ደካማውና ጎለቋው አማኝ እንኳ ከቀደሙት ሐዋርያት አኩል የማምለክ ሥልጣን አለው። የደሙ ዋጋ እና ፍቱንነት በአንድ ለው ሥራ ፈጽሞ ሊቀንሰ አይችልም። በምናመልከበት በእያንዳንዱ ጊዜ፤ የምናመልከው በኢየሱስ ደም ነው። መልካም ሥራዎቻችን በደሙ ላይ ምንም ዐይነት አሴት አይጨምሩም።

ጎብሰቱን (የክርስቶስን ሥጋ) መቁረላችን መጋረጃው (የክርስቶስ እካል) መቀደዱን ያመለክታል። ወደ ቅድስተ ቅዱሳን እንዳንገባ የሚከለክሉን ነገሮች ሁሉ ተወግደዋል። የምንጠጣው ጽዋ ጌታ ኢየሱስ ስለ እኛ መሞቱን ያሳያል። ደሙ ወደ እግዚአብሔርን እንድንቀርብ ይመራናል። ድካማችን ወደ እግዚአብሔር ከመቅረባችን ጋር እንደማይገናኝ ደጋግሜ መናገር አወዳለሁ። ደሙ ብቻውን መሠረታችን ነው። ደሙን ከተመለከትን፤ ተሰፋ ላንቆርጥ ዕለት ዕለት ወደ እግዚአብሔር እንመጣለን።

ለመጀመሪያ ጊዜ ከነሙሉ ጎጠኢታችን አንዴት ወደ እግዚአብሔር እንደ መጣን እና የጌታን ስም እንደ ጠራን አሰታውሱ። በጌታ ደም ላይ ብቻ ላይ ትኩረት ካደረግን፤ ሥራዎቻችን እንቅፋት ሳይሆኑብን ዛሬም በዚህ መልኩ በድፍረት መምጣትና እግዚአብሔርን ማምለክ እንችላለን። ይህን የበለጠ የበለጠ መረዳት

ይሁንልን። ከዚያም በአንድ ዐይነት ሁኔታ እግዚአብሔርን ማምለክ እና ማክበር እንችላለን። ከጌታ ኢየሱስ ደም የተነሣ እግዚአብሔርን የማምለክና የማገልገል ሥልጣን አለን።

ብዙ ነገሮችን በምሳሌ እንዲህ ሲል ነገራቸው፤ “እንደ ገበሬ ዘር ሊዘራ ወጣ ... የእግዚአብሔርን መንግሥት ቃል ሰምቶ ከማያሰተውል ከማንኛውም ሰው ልብ ውስጥ ከፋው መጥቶ የተዘራውን ዘር ይነጥቃል። ... ኢየሱስም ሌላ ምሳሌ እንዲህ ሲል ነገራቸው፤ “መንግሥተ ሰማይ በዕርሻው ቦታ ጥሩ ዘር የዘራን ሰው ትመሰላለች። ... እርሱም እንዲህ ሲል መለሰ፤ “ጥሩውን ዘር የዘራው የሰው ልጅ ነው። (ማቴ 13፥3፤ 19፤ 24፤ 37)

እውነት አላችኋለሁ የሰንዴ ቅንጣት መሬት ላይ ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች። ሕይወቱን የሚወድ ያጣታል በዚህ ዓለም ሕይወቱን የሚጠላ ግን ለዘላለም ሕይወት ይጠብቃታል። የሚያገለግለኝም ቢኖር ይከተለኝ እኔም ባለሁበት አገልጋዬም በዚያ ይሆናል የሚያገለግለኝም አባቴ ያከብረዋል። (ዮሐ. 12፥24-26)

አንድ

በማቴዎስ 13 ከተዘገቡት ሰባት ምሳሌዎች የመጀመሪያው የዘራው ምሳሌ፤ ሁለተኛው ደግሞ የሰንዴው እና የእንክርዳዱ ምሳሌ ናቸው። ጌታ ሰደቀ መዛሙርቱ እንደተናገረው በመጀመሪያው ምሳሌ ውስጥ ዘራው የዘራው ዘር የእግዚአብሔር ቃል ሲሆን፤ እርሱም የመንግሥቱ ቃል ነው። በሁለተኛው ምሳሌ፤ ጥሩውን ዘር የዘራው የሰው ልጅ ሲሆን፤ ጥሩው ዘር የእግዚአብሔርን መንግሥት ልጆች እንደሚያመለክት ጌታ ተናግሯል። በመጀመሪያው ምሳሌ፤ ዘሩ የመንግሥቱ ቃል፤ እርሱም የእግዚአብሔር ቃል ሲሆን፤ በሁለተኛው ምሳሌ ግን ዘሩ ከእግዚአብሔር የተወሰዱ ሰዎች - የመንግሥቱ ልጆች - ናቸው። ስለዚህም ጌታ ሲዘራ የዘራው ቃሉን ብቻ ሳይሆን ሰዎችንም ጭምር ነው። ወደዚህ ሲመጣም የእግዚአብሔርን ቃል ለማወጅ ብቻ ሳይሆን፤ የእማኞችን ቡድን ለመሰብሰብም ጭምር ነው። እነዚህንም ሰዎች እንደ ዘር ወደ ውጭ ይዘራቸዋል።

በመጽሐፍ ቅዱስ፤ በአንድ በኩል እግዚአብሔር የተናገረው ቃል የእግዚአብሔር ቃል ሲባል፤ በሌላ በኩል ደግሞ እግዚአብሔር የላከው ልጁም የእግዚአብሔር ቃል ተብሏል፤ “በመጀመሪያ ቃል ነበረ፤ ቃልም ከእግዚአብሔር ጋር ነበረ፤ ቃልም እግዚአብሔር ነበረ” (ዮሐ. 1፥1)። ይህም ቃል ሥጋ ሆነ፤ ጸጋንና እውነትን ተሞልቶ በመካከላችንም አደረ (ዮሐ. 1፥14)። ይህም ጌታ ኢየሱስ እንደ ሆነ ከዮሐንስ ወንጌል እንረዳለን። ከዚህም የተነሣ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእግዚአብሔር ቃል እንዳንድ ጊዜ በእግዚአብሔር የተነገረውን ቃል ሲወከል፤ እንዳንድ ጊዜ ደግሞ ሕያው የሆነውን የእግዚአብሔር ቃል - ማለትም የእግዚአብሔርን ልጅ - ይወከላል። የእግዚአብሔር ልጅ፤ ሕያው ቃል፤ የሕይወትም ቃል ነውና። እርሱን ሰንሰማ፤ ቃሉን እንሰማለን፤ እርሱን ሰናይ፤ ቃሉን እናያለን፤ እርሱን ሰንነካ፤ ቃሉን እንነካለን።

ጌታችን ኢየሱስ የእግዚአብሔር ዘር፤ ደግሞም የእግዚአብሔር ቃል ነው። “የሰንዴ ቅንጣት መሬት ላይ ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች፤ ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች” (ዮሐ. 12፥24)። ይህ ስለ ጌታ ኢየሱስ እንደሚያወራ ምንም ጥያቄ የለውም። ተዘርቶ የሚሞተው እና ብዙ ፍሬ የሚያፈራው የሰንዴ ቅንጣት እርሱ ነው። “ዳግመኛ የተወሰዳችሁት ከሚጠፋ ዘር ሳይሆን ሕያው በሆነና ጸንቶ በሚኖር፤ በእግዚአብሔር ቃል ለማካደነት ከማይጠፋ ዘር ነው” (1ጴጥ. 1፥23)። ጌታ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ቃል ነው፤ የእግዚአብሔር ዘርም ነው።

ጌታን ስለዚህ ልናመሰግን ይገባል። አምላካችን ልጁን ወደ ምድር ልኮ እንደ ዘር ዘርቶታል። ጌታ ኢየሱስ የእግዚአብሔርን ቃል ለማስበክ ሲል ብቻ አይደለም የመጣው፤ የእግዚአብሔርም ቃል ሊሆን ነው የመጣው። ሰባኪ ብቻ አይደለም፤ የተሰበከው ቃልም እርሱ ራሱ ነው። ዘሪ እንደ ሆነ ሁሉ ዘርም ነው። እግዚአብሔር የዘራው የሆኑ ቃላትን ብቻ አይደለም፤ እካልንም ጭምር ነው። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ ዘር፤ መልካም ዘር ነው።

ሁለት

ወደ ሩቅ አገር ሄደን ወንጌልን አንድንሰብከ ተጠየቅን አንበል። ቅንዓት አላችሁ፤ ደግሞም ሰለ ወንጌል ብላችሁ ለመሄድ ፈቃደኞች ናችሁ። ነገር ግን፤ ሄዳችሁ መሰበካችሁ ብቻ በቂ አንዳልሆነ ልታውቁ ይገባል፤ ምክንያቱም [አግዚአብሔር] አናንተንም እንደ ዘር ሊዘራችሁ ይፈልጋል። ይህንን ታውቃላችሁን? አግዚአብሔር ሊዘራችሁ ይፈልጋል፤ አናንተ ራሳችሁ ዘር ናችሁ።

አግዚአብሔር የገዛ ቃሉን ተጠቅሞ በሰዎች አንደሚሠራ ምንም ጥርጥር የለውም። የአግዚአብሔርን የወንጌል ቃል ለሰዎች ሰንሰብከ፤ የአግዚአብሔርን ቃል እየዘራገባቸው ነውና ፍሬ አንጠብቃለን። ሆኖም፤ ቃሉን እንደ አግዚአብሔር ዘር ብቻ እንጂ እንደ አካል ጭምር ካላየነው፤ የአግዚአብሔርን ሥራ እየሠራን እንደ ሆነ አንቆጠርም። የሰበከነው ቃል በመሠረተ ሐሳቡ ጤናማ፤ ትምህርታችንም ትክክል አሰከ ሆነ ድረስ ዘር ዘርተናል ብለን መደምደማችን ስሕተት ነው። በእጃችን የያዘነው ተቀባይነት ያለው አስተምህሮ ብቻ ሆኖ የመንግሥቱ ልጆች አንድንሆን ሳይለውጠን በመቅረብ የአግዚአብሔር ሥራ ብዙ ጊዜ ተበድሏል። ከዚህም የተነሣ አሳላቢ ችግር ጋር ተፋጥጠናል። እኛ ምን ዐይነት ዘር ነን? የአግዚአብሔር ዘር ቃላት ብቻ ሳይሆኑ፤ እኔ እና አናንተም ጭምር ነንና። መልካሙ ዘር የመንግሥቱ ቃል ብቻ ሳይሆን፤ የመንግሥቱ ልጆች ማንነትም ጭምር ነው። ከዚህም የተነሣ፤ ይህንን ማንነታችንን የሚፈትሽ ጥያቄ አንጠይቅ - ሰንቸቻችን በእውነት እንደ አግዚአብሔር ዘር አናገለግላለን? የምንዘራው ዘር፤ በብዛት ትክክለኛ ትምህርት ብቻ እንጂ ራሳችንንም ጭምር አንዳልሆነ ሰናገር እያዘነኩ ነው።

በማንነታችን የአግዚአብሔር ዘር መሆን መቻል አለመቻላችን አሳላቢ ጥያቄ ነው። በመሠረቱ ጌታ እንደ ወንጌል አገልጋዮች ሰዎችን ሰብሰቦ ወይም እንደ መጽሐፍ ቅዱስ አስተማሪዎች ሰዎችን አቧድኖ የመላክ ብቻ ሐሳብ የለውምና፤ በአንጻሩ ዋና ሐሳቡ ሰዎችን ራሳቸውን እንደ ዘር መጠቀም ነው። የእርሱ የሆኑትን ሰዎች እንደ ዘር ለመዘራት በጣም ይጓጓል። ይህ ከሆነ፤ እንደ ዘር ከተዘራን በኋላ የምናፈራው

ፍሬ ምን ሊሆን እንደሚችል ራሳችንን በቅድሚያ ልንመረምር ያስፈልጋል። “ሰው የሚዘራውን ያንኑ ያጭዳል” (ገላ. 6፥7)። በተደጋጋሚ ከጎናቸው የቆምንላቸው ሰዎች እኛን መሰሰው ይገኛሉ። በእጭሩ፤ ውሎ አድሮ የምናጭደው ነገር ቀድሞውኑ ምን ዐይነት ዘር እንደ ነበርን ያረጋግጣል።

ከዚህ በኋላ፤ “የሰማነውን ነገር ማን አመነ?” (ኢሳ. 53፥1) እያልን እንጨነቅ፤ የሰዎች ጀሮ ከመደፈኑ የተነሣ ንጹሐን የአግዚአብሔር ቃል ሳይሰሙ ሲቀሩ በዐቅም የሰሸነት እናገረምርም። እንገብጋቢው ጉዳይ፤ እኛ ምንድን ነን? የሚለው ነው። የአግዚአብሔር ዘር የመንግሥቱ ቃል ብቻ እይደለም፤ የመንግሥቱ ልጆችም ጭምር እንጂ። አግዚአብሔር እኛን ከዘራን በኋላ፤ ከእኛ የሚገኘው ፍሬ ምንድን ነው? ለመሆኑ የምንሰብከው ፍጹም ከእኛ ርቆ ሰላለ ነገር ነው? ወይስ አሁን በሕይወታችን ከሚሆኑ ነገሮች ጋር ቁርኝት ስላለው ጉዳይ መሆኑን ዐውቀናል? ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያገኘነውን አንድ እንድ ከፍል ለማብራራት ነው ለሰብከት የምንቆመው? ወይስ በአግዚአብሔር ፊት ካገኘነው መንፈሳዊ እውነታ የተነሣ ነው ያንኑ ከፍል የምንጠቅሰው? በእነዚህ በሁለቱ አካሄዶች መካከል ትልቅ ልዩነት መኖሩን ማወቅ አለብን።

ብዙ ንግግሮች እንደ ጥናታዊ ጽሑፍ የሚቀርቡ ብቻ ናቸው፤ አግዚአብሔርን ቀርበው የሚያውቁት ሰዎች የሚናገሯቸው ቃላት ብቻ ናቸው ዘር የሚሆኑት። ሰዎችን፤ በጥሩ አለምሮአችን ስለ ቀሰምናቸው የተለያዩ ነገሮችና ትምህርቶች እንገነራቸው፤ ይልቁኑ በአግዚአብሔር ፊት ያየነውንና ያወቅነውን ቃል ነው ወደ ሰዎች ጀሮ መዘራት ያለብን። የአግዚአብሔርን ቃል በምናውጅበት ጊዜ፤ የእኛ እንደበተ ርቱኦት ጉዳይ፤ ከርሱቶስ ከእኛ ሕይወት ጋር የመጥሐዱን ያህል እይደለም። ትክክለኛ ትምህርት ስለ ሆነ ነው ወይስ በሕይወታችን ሰላየነው ነው የምንናገረው? ብዙዎች የሚናገሩት ትምህርት ከትትክለኛነት የዘለለ ሰላልሆነ፤ ቃሉ በሰዎች ሕይወት መሥራት ሳይችል ይቀራል። ተናጋሪው የሚናገረውን ያንኑ ቃል መሆን ሲችል ብቻ በሚያስተላልፈው ትክክለኛ ትምህርት ሰዎችን ይጠቅማል። የአግዚአብሔር ቃል አዕምሮን የማስደመም ጉዳይ እይደለምና፤ አሊያ ብርቱው

ከደካማው የበለጠ ተጠቃሚ ይሆናል ማለት ነው። እግዚአብሔር ግን ፈጽሞ ብርቱ እና ደካማ እያለ አይከፋፍልም። በሽክላ ዕቃ ላይ የተሣለ ሥዕል በእሳት ውስጥ ካላለፈ እንደሚገኝ፤ የእግዚአብሔር ቃል ወደ እኛ ሲመጣ ይፈተናል። ሽክላው በእሳት ከተቃጠለ ግን በላዩ ያለው ሥዕል በውሃ ቢታጠብ እንኳ ሲገፍ አይችልም።

ሰንትና ሰንት ትምህርቶች ናቸው ከሰው አእምሮ በንነው የሚጠፉት! እነዚህ አስተምህሮዎች የሚጸኑትና ዋስትና የሚኖራቸው በእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ነው። እግዚአብሔር በውስጣችን በእሳቱ ሲያገድዳቸው። ቃሉ በጥልቀት በሕይወታችን እስኪታተም ድረስ እግዚአብሔር ጊዜ ወስዶ ደጋግሞ ይሠራል። ከዚያም እኛ ራሳችንን አንድ ቃሉ እንሆናለን። በመንፈስ ቅዱስ አራቂነትና መገለጥ በኩል፤ አንድ ቃል በአንድ በው ሕይወት ውስጥ እስኪዋሐድ ድረስ ይሠራል። ከዚያም ያንን በው ስታገኙት፤ ቃሉን ሲያቀርብ እንደበተ ርቱእነቱን አታደንቁም፤ ከዚያ ይልቅ ያ ቃል በሕይወቱ መገለጡ ይታያችኋል፤ ያ በው የእግዚአብሔር ዘር ሆኗል ማለት ነው። እግዚአብሔር ቃሉን የሚያስራጨው ልክ በዚህ መንገድ ነው። ያለበለዚያ፤ የእግዚአብሔርን ወንጌል መስበክ ቃላትን ከእንዱ ጭንቅላት ወደ ሌላኛው ጭንቅላት ማስተላለፍ ብቻ ይሆናል። በውጤቱም ቤተ ክርስቲያን እያደር ጥልቀት የጎደላት እየሆነችና ከመንፈሳዊ ሕይወትና እውነታ እየጎደለች ትሄዳለች።

ሰለዚህ፤ ከፊት በፈታችን የተደቀነው ጉዳይ የእግዚአብሔር ዘር አንችላለን ወይስ አንችልም የሚል ነው። በሕይወታችን የትኛው ከፍል ነው የእግዚአብሔር ዘር ሆኖ ሊቆጠር የሚችለው? ዛሬ እግዚአብሔር እኔና እናንተን እንደ ዘር ሲዘራን ነው እንበል። ምንድን ነው የምናፈራው? ሰው የዘራውን ያንኑ ያጭዳል። ይህ መርሕ የማይመለከተው ጉዳይ የለም። ሰዎችን ስለ እውነታዎች፤ ትምህርቶች እና ዶክትሪኖች ጥቂት ግንዛቤ እንዲጨምሩ ብቻ እንጂ የጌታን ሕይወት እንዲነኩ የሚያግዝ ካልሆነ፤ ያፈራው ፍሬ ይዘቱ ምንኛ የሚያላዝን ነው!

ሦስት

እግዚአብሔር ዘርን ሲዘራ በአርግጥ ለማጨድ ነው። ሰለዚህ ጥቂት ስለ እግዚአብሔር የማጨድ መርሕ እንመልከት፤ "የሰንዴ ቅንጣት መሬት ላይ ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች፤ ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች" (ዮሐ. 12፥24)። ይህ ጥቅስ ጌታ ኢየሱስ ሕይወቱን ለእኛ ያካፍለን ዘንድ እንዴት መሞት አንዳለበት ይገልጣል። ከዚያም፤ የመከር መንገዱ በሞት፤ ይኸውም በመስቀል ሞት ላይ ያረፈ መሆኑን እናያለን። እግዚአብሔር ዘርን ሲዘራ ዓላማው ማጨድ ነው፤ ለሰንዴ ቅንጣት ያለው ዓላማ ብዙ ቅንጣቶችን እንዲያፈራ ነው። ትምህርቱን ለማስፋፋት እንደን ነቢይ ወይም ብዙ ነቢያት እንኳ እላከም፤ ከዚህ ይልቅ እንደ ሰንዴ ቅንጣት ወደ መሬት ወድቆ እና ሞቶ ብዙ ፍሬ እንዲያፈራ የራሱን ልጅ ልጌል። ፍሬ ማፍራት የቤተ ክርስቲያን ትምህርቶችና ዶክትሪኖችን በግልጽ የመብራራት ውጤት አይደለም፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ከፍሎችንም የማወቅ ውጤት አይደለም። ወደ መሬት ወድቆ የመሞት ውጤት ነው። ይህም የመስቀሉ ሥራ ነው።

መስቀሉ ትምህርት ብቻ ሳይሆን፤ የሕይወት ተሞክሮም ነው። ሞት በእውነት ከነበረ፤ ፍሬም በእውነት ይኖራል። ሞት በሌለበት ግን ፍሬ የለም። የሞቱ መጠን የሕይወቱን መጠን ይወስነዋል፤ የጠባላዎቹ መጠን፤ የሚትረፈረፈውን ጥቅል የሕይወት መጠን ይወስነዋል።

ዮሐንስ 12፥24 በዋናነት ጌታ ኢየሱስን የሚመለከት ነው። ነገር ግን ቁጥር 25 ላይ ግን እየተናገረ ያለው ለእርሱ ብቻ ሳይሆን ለእኛ ለሁላችንም ስለሚሠራ መርሕ መሆኑን ወዲያውኑ ይገልጽልናል፤ "ሕይወቱን የሚወድ ያጣታል፤ በዚህ ዓለም ሕይወቱን የሚጠላ ግን ለዘላለም ሕይወት ይጠብቃታል።" ይህ በግልጽ ለሁሉም የተነገረ ነው። በተለይ ቁጥር 26 የበለጠ ግልጽ ነው፤ "የሚያገለግለኝ ቢኖር ይከተለኝ፤ አኔም ባለሁበት እገልጋዬም በዚያ ይሆናል፤ የሚያገለግለኝንም እባቱ ያከብረዋል።" እገልጋዬቹ ሁሉ ልክ እንደ እርሱ መሆን እንዳለባቸው ይህ ይበልጥ ግልጽ ያደርገዋል። የሰንዴዎ ቅንጣት ወደ መሬት መውደቅ እና መሞት ከሰርዩት ጋር የተያያዘ እንዳልሆነ አናስተውል፤ በጎጢእት ስርዩት ውስጥ እኛ ጎጢእተኞች

ምንም፤ ፈጽሞ ምንም፤ ዐይነት ተሳትፎ የለንምና። ከዚያ ይልቅ የራሱን ሕይወት እሳልፎ ከመስጠት ጋር የተገናኘ ነው። በዚህ መርሕ መሠረትም፤ ከሞት ውስጥ ሕይወት ይወጣል። ጳውሎስ ይህንን ነው በትክክል እየተናገረ ያለው፤ “እንግዲህ ሞት በእኛ ይሠራል፤ ሕይወት ግን በእናንተ” (2ቆሮ. 4፡12)። ከሞት ውስጥ ሕይወት። ሕይወትን የማፍራያ መንገዱም ይህ ነው። ፍሬ ማፍራት በመስበክም ሆነ በማስተማር ላይ ሳይሆን፤ በመዘራት ላይ የተመሠረተ ነው። እግዚአብሔር ልጁን በመሬት ላይ እንደ ዘር ሊዘራው እንጂ አንዲሰበክ ብቻ ወደ ዓለም እንዳልላከው፤ አንዲሁ እግዚአብሔር እኛንም እንደ ዘር በየሰፍራው ይዘራናል።

የሰንዴ ቅንጣት ፍሬ ከማፍራቱ በፊት ወደ መሬት መውደቅና መሞት ያስፈልገዋል። ወደ መሬት ከመውደቁ በፊት ግን፤ ጠንካራ ሽፋን ነበረው። ቅንጣቱን የሚጠብቀው ይህ ሽፋን ነው፤ ፍሬ እንዳያፈራም ግን ሊከሰከሰው ይችላል። ይህ ውጫዊ ቅርፊት እስካልተሰበረ ድረስ በውስጥ ያለው ሕይወት ሊወጣ አይችልም። ነገር ግን ቅንጣቱ ወደ መሬት ሲወድቅ፤ ከውሃ እና ዐፈር ጋር በሚካሄድ ኬሚካላዊ መብላላት ምክንያት ውጫዊው ቅርፊት ውሎ አድሮ መሰበርና መበሰበስ ይጀምራል። ከዚህም የተነሣ ውስጣዊው ሕይወት ይገለጣል። ወደ መሬት ወድቆ፤ የሞተው እና ከዚያም ብዙ ፈሬ አፈራ ብሎ የተናገረለት ይህ የሰንዴ ቅንጣት ራሱ ጌታ ኢየሱስ ነው። ጌታ ኢየሱስ በምድር በተመላለሰበት ወቅት ሕይወት ከሞት ውስጥ መገኘቱ እንደ እውነታ ነበር፤ በእኛም ሕይወት ውስጥ እንዲሁ ነው። በሞት ውስጥ ፍሬ ማፍራት የጌታችን መንገድ ነው፤ የእኛም መንገድ ሊሆን የግድ ነው።

ስለዚህ፤ ፍሬ የማፍራት መርሕ የመስበክ መርሕ ብቻ ሳይሆን የመሞት መርሕ ነው። ሰዎች ማን ወደ መሬት ወድቅ እንደ ሞተ እና እንዳልሞተ ማወቅ ይችላሉ። የእንደ ሰው ሰገዛ ሕይወቱ መሞት አለመሞት በውጫዊው ቅርፊት መኖርና አለመኖር መዳኘት ይችላል። የፍጥረታዊ ገርነታችን ወይም ደንዳናነታችን መጠን ምንኛ ያሳዝናል። ይህ ገርነትም ሆነ ደንዳናነት፤ በውስጣችን ያለው መስከታዊ ሕይወት ወጥቶ እንዳይትረፈረፍ የሚያግድ ውጫዊ ቅርፊት ነው፤ ከዚህም የተነሣ

ሰዎች ውስጣዊውን ሕይወት መዳሰስ እንዳይችሉ ያደርጋቸዋል። መስቀሉ በሕይወታችን ሲሠራ ብቻ ነው ይህ ውጫዊ ቅርፊት ሊሰበር የሚችለው።

እንደ ሰው ውጫዊ ቅርፊቱ ካልተሰበረ በቀር እውነተኛ ማንነቱን መንካት ምንኛ አስቸጋሪ ነው! ለእንደ ሰዓት ያህል ልታወሩት ትችላላችሁ፤ ያም ሆኖ ግን በመካከላችሁ ስፊርቶች መኖሩ ይሰማችኋል። ይህም ካልተሰበረው ውጫዊ ቅርፊቱ የተነሣ ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር የመታቸው፤ ያደቀቃቸውና የሰበራቸው ሰዎችን ስትነኳቸው ሕይወትን ትነካላችሁ፤ ምክንያቱም ፍጥረታዊው፤ ሥጋዊው ከፍላቸው ተሰብሯል። ወደ መሬት የወደቁና የሞቱ ብቻ ፍሬ ማፍራታቸው በእርግጥም እውነት ነው! በሞት ውስጥ ያለፉ ብቻ ናቸው በእግዚአብሔር ፊት ፍሬ ማፍራት የሚችሉት። በሞት ውስጥ ያላለፉ ሰዎች ምንም ዐይነት ፍሬ ማፍራት አይችሉም። የሚከተሏቸው እልፍ ሰዎች ቢኖሩ እንኳ፤ ለመሞት እልወደዱምና በእግዚአብሔር ፊት ፍሬ አያፈሩም።

ስለዚህ፤ ስናጠቃልል፤ የማፍራት መርሕ መሞት ነው። ያለ ሞት፤ ቅንጣቱ ዘር ብቻውን ይቀራል። የእግዚአብሔር ዘር መሆን እንድንችል ጌታ ቸርነት ያበዛልን። እግዚአብሔር ከእኛ ብዙ ፍሬ ማግኘት ይችል ዘንድ፤ ወደ መሬት ወድቀን መሞት ይሁንልን።